ŻYCIE WETERYNARYJNE

MIESIĘCZNIK

ORGAN URZĘDOWY
NACZELNEJ IZBY
LEKARSKO-WETERYNARYJNEJ
ORAZ OKRĘGOWYCH IZB
LEKARSKO - WETERYNARYJNYCH

WARSZAWA

ROK XXIV

Nr. 1-12 **STYCZEŃ** **1949**

Redaktor: Dr Aleksander Dziżyński ● Wydawca: Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna

Redaktor: Dr Aleksander Dziżyński

Komitet Redakcyjny: Docent dr Roman Hoppe, Prof. dr Kazimierz Krysiak, Prof. dr Józef Kulczycki, Dr Janusz Lipnicki, Lekarz wet. Czesław Marański, Z-ca Prof. dr Feliks Nagórski, Dr Eugeniusz Żarnowski.

Adres Redakcji i Administracji: Warszawa, ul. Grochowska 272.
Konto czek. P.K.O. Warszawa I—4929.

Redaktor przyjmuje we wtorki — piątki godz. 16—18.
Redakcja i administracja czynne we wtorki i piątki, godz. 16 — 18.

Ceny ogłoszeń: W tekście cała str. 14.000, ½ — 7.000, ¼ — 4.000, 1/8 — 2.500 zł.
Na okładce: cała str. 20.000, ½ — 10.000, ¼ — 6.000, 1/8 — 3.500 zł.
W razie zarezerwowania miejsca cena o 50% wyższa.

Cena pojedyńczego numeru 80 zł.
Członkowie Izb Lek.-Wet. otrzymują Życie Weterynaryjne bezpłatnie

Regulamin ogłaszania artykułów w Życiu Weterynaryjnym:

1. Rękopisy nadsyłane do Życia Weterynaryjnego powinny być napisane pismem wyraźnym (o ile możności maszynowym), po jednej stronie kartki, z odstępem między wierszami, pozostawieniem marginesu i miejsca wolnego nad tytułem.
2. Nadesłane artykuły i materiały do Życia Weterynaryjnego zamieszczane są w kolejności ich wpłynięcia.
3. Na życzenie autora — po porozumieniu się z Redakcją — mogą być wykonane odbitki z artykułu na koszt autora.
4. Rękopisów Redakcja nie zwraca.

TREŚĆ:

ŻYCIE WETERYNARYJNE

MIESIĘCZNIK

ORGAN URZĘDOWY NACZELNEJ IZBY LEKARSKO-WETERYNARYJNEJ ORAZ OKRĘGOWYCH IZB LEKARSKO-WETERYNARYJNYCH

Redaktor: Dr Aleksander Dziżyński Wydawca: Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna

Rok XXIV Styczeń 1949 r. Nr 1.

EDWARD PLUSZYŃSKI

Czy Polsce jest potrzebny Naukowo-Badawczy Instytut Mięsny

Możliwości gospodarki mięsnej — przez którą należy rozumieć produkcję czyli chów zwierząt, obrót zwierzętami rzeźnymi[1]), mięsem[2]) i przetworami mięsnymi[3]), eksploatowanie urządzeń usługowych obrotu jak targowiska, rzeźnie, chłodnie i urządzenia transportowe, finansowanie obrotu, ubezpieczenia zwierząt, przemysł mięsny, rzemiosło rzeźnicko - wędliniarskie, eksport, gospodarowanie ubocznymi produktami uboju i t.p. — nie są jeszcze u nas w pełni wykorzystane.

Tak np. produkcja zwierząt rzeźnych, stanowiąca punkt wyjścia dla gospodarki mięsnej mogłaby być dwukrotnie, a nawet trzykrotnie większa przy odpowiedniej polityce hodowlanej i paszowej.

Wskutek tego, że nasza produkcja zwierząt kształtowała się na poziomie daleko niższym niż u naszych sąsiadów prowadzących racjonalną hodowlę i wykorzystujących w większym stopniu możliwości produkcyjne, marnowaliśmy miliardy złotych. Działo się tak dlatego, że nigdy nie mieliśmy właściwego programu w dziedzinie gospodarki mięsnej ani zrozumienia jej znaczenia.

Z zadowoleniem należy przyjąć obecny państwowy plan podniesienia hodowli zwierząt i otoczenia jej specjalną opieką. Odpowiednia polityka Państwa przyczyni się niewątpliwie do zwiększenia produkcji zwierząt i do stworzenia tym samym bazy surowcowej dla przemysłu mięsnego.

Musimy również pamiętać o tym, że produkcja mięsa i tłuszczu musi wzrosnąć w takim stopniu, żebyśmy po zaspokojeniu potrzeb ludności mogli uzyskać jak największe nadwyżki produkcyjne i przeznaczyć je na eksport.

W 1938 r. zwierzęta, mięso i jego przetwory stanowiły 14,1% ogólnej wartości eksportu, węgiel 18,4%, a drewno 17,0%. Powinniśmy dążyć do tego, żeby w najbliższej przyszłości mięso i jego przetwory zajęły nie trzecią a pierwszą pozycję w naszym eksporcie i w ten sposób przyczyniły się do podniesienia dochodowości gospodarstwa rolnego.

Mówiąc o produkcji mięsa i przetworów oraz o ich eksporcie, należy również pamiętać o niewykorzystanej należycie wartości ubocznych produktów uboju, które stanowią około 1/5 części wartości zwierzęcia.

Zadania, jakie stoją przed Państwem w zakresie gospodarki mięsnej będą mogły być przeprowadzone dopiero wówczas, gdy wniknie ono głęboko w mechanizm produkcji rolnej, hodowlanej, obrotu i przetwórstwa, gdy będzie mogło planować na podstawie wyników badań, gdy uniezależni produkcję i obrót od wahań koniunkturalnych.

Aby można było przystąpić do realizowania w całej pełni zadań stojących przed Państwem w zakresie gospodarki mięsnej — należałoby powołać do życia specjalną instytucję i powierzyć jej opracowanie ogólnych podstaw ekonomicznych, nakreślenie odpowiedniego programu, zaplanowanie racjonalnej organizacji oraz prowadzenie stałych badań wszystkich problemów z dziedziny gospodarki mięsnej, jakie stawiać będą przed nią władze państwowe i instytucje gospodarcze.

---

[1]) Według A. Trawińskiego przez określenie „zwierzęta rzeźne" należy rozumieć w znaczeniu ścisłym: bydło duże (buhaje, woły, krowy, jałówki), bydło małe (cielęta, owce, kozy), świnie i konie, a w znaczeniu bardziej ogólnym również drób domowy i dziki, króliki i dziczyzna.

[2]) Przez określenie „mięso" należy rozumieć w znaczeniu ścisłym umięśnienie szkieletu zwierząt rzeźnych wraz z przynależnymi tkankami; w znaczeniu bardziej ogólnym również umięśnienie innych zwierząt spożywanych, jak drobiu, dziczyzny i ryb, a w znaczeniu jak najbardziej ogólnym także narządy wewnętrzne nadające się do spożycia, jak język, wątroba, nerki, mózg, serce, płuca, przewód pokarmowy, wymię oraz krew.

[3]) Przez określenie „przetwory mięsne" należy rozumieć mięso poddane zabiegom, pod których wpływem utraciło ono całkowicie pierwotne właściwości mięsa surowego, bez możności ich odzyskania.

Instytucja taka winna by być utworzona przez kompetentne władze państwowe pod nazwą „Naukowo-Badawczy Instytut Mięsny".

W ten sposób zostałby zrealizowany, wysunięty w 1946 r. przez Departament Obrotu Artykułami Zwierzęcymi i opracowany przez Międzyministerialną Komisję dla spraw Organizacji Gospodarki Mięsnej — projekt powołania Instytutu Mięsnego[4]).

O ile wówczas brak podstaw prawnych uniemożliwił powołanie Instytutu, to obecnie na zasadzie Dekretu z dnia 25 października 1948 r. o tworzeniu głównych Instytutów Naukowo-Badawczych Przemysłu (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 388 art. 1)[5]) — istnieje podstawa prawna dla stworzenia Instytutu Mięsnego. Instytuty o podobnym charakterze i zadaniach istnieją już w innych działach gospodarstwa narodowego.

Z a d a n i a:

Naukowo-Badawczy Instytut Mięsny winien by prowadzić studia długofalowe i doraźne na użytek władz państwowych i instytucyj gospodarczych, które ze swej strony powinny utrzymywać ścisły kontakt z zakładami badawczymi Instytutu, powierzać im do wykonania prace badawcze, stanowiące podstawę dla ich działalności, oraz udzielać pracownikom Instytutu jak najdalej idącego poparcia przy zbieraniu informacyj i prowadzeniu badań.

Wprawdzie ważniejsze problemy z zakresu gospodarki mięsnej są rozwiązywane przez władze państwowe i poszczególne czynne w tej dziedzinie instytucje, jednakże pozostaje cały szereg problemów, których rozwiązanie usunęłoby tysiące drobnych błędów, popełnianych w gospodarce mięsnej i przynoszących Państwu i społeczeństwu corocznie duże straty.

---

[4]) Projekt ten brzmiał: „Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwala, co następuje:

I. Akcją organizacyjną objąć należy całość gospodarki mięsnej — od produkcji materiału rzeźnego do konsumcji włącznie. W szczególności uwzględnić należy: p. 44. akcję naukową i kształcenie, w tym:

a) *powołanie do życia naukowego instytutu mięsnego,*
b) rozwój szkolnictwa zawodowego,
c) kursy i praktyki w zakresie klasyfikacji zwierząt, opasu bydła, tuczenia drobiu, przetwórstwa, zdejmowania i konserwowania skór, zbiórki ubocznych produktów, prawidłowego wyrębu mięsa itp.,
d) spopularyzowanie zagadnień gospodarki mięsnej".

[5]) Art. 1 w/w. dekretu brzmi:

1. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania może w drodze zarządzeń tworzyć lub wydzielać z administracji państwowej Główne Instytuty Naukowo-Badawcze Przemysłu — zwane dalej głównymi instytutami.
2. Zadaniem głównych instytutów jest prowadzenie w dziedzinie technicznej, organizacyjnej i prawnej prac badawczych mających na celu rozwój produkcji przemysłowej w gałęziach przemysłu, podległych Ministrowi Przemysłu i Handlu.

W Instytucie Mięsnym winny być naukowo przepracowane zagadnienia ekonomiczne, organizacyjne, techniczne i inne z dziedzin: produkcji zwierząt rzeźnych, obrotu zwierzętami, mięsem i przetworami, badań użyteczności zwierząt rzeźnych, organizacji i eksploatacji urządzeń usługowych obrotu, jak targowisk, urządzeń transportowych, hal mięsnych itp., gospodarki rzeźnianej, chłodnictwa, przemysłu i rzemiosła, technologii mięsa i artykułów związanych z nadzorem sanitarno-weterynaryjnym, wykorzystania ubocznych produktów uboju, eksportu, budownictwa przemysłowego, dostosowanego do wymagań gospodarki mięsnej, szkolenia zawodowego itp.

Prace badawcze w Instytucie winny być prowadzone przez zakłady badawcze, kierowane przez najwybitniejszych fachowców.

W celu umożliwienia studiów zarówno pracownikom Instytutu, jak również tym wszystkim, którzy interesują się zagadnieniami gospodarki mięsnej, Badawczy Instytut Mięsny winien zorganizować centralną bibliotekę, której zadaniem byłoby zgromadzenie jak największej ilości wydawnictw i czasopism krajowych i zagranicznych z zakresu gospodarki mięsnej.

Również w Instytucie Mięsnym winien zostać zorganizowany dział wydawnictw naukowych, zajmujący się publikowaniem prac naukowych z zakresu gospodarki mięsnej i udostępnianiem najlepszych dzieł zagranicznych przez tłumaczenie ich na język polski.

Wydawanie w języku polskim odnośnych dzieł naukowych z dziedziny gospodarki mięsnej uprzystępniłoby je rzeszom kształcących się i przyczyniłoby się do zapełnienia luk, jakie odczuwają pracownicy wszystkich działów gospodarki mięsnej. Udostępnienie wydawnictw zagranicznych umożliwi śledzenie postępu w tej dziedzinie i zastosowanie w kraju nowych metod organizacji pracy oraz nowych zdobyczy technicznych.

W celu upowszechnienia wyników przeprowadzanych badań i propagowania osiągnięć gospodarki mięsnej w społeczeństwie Instytut Mięsny winien wydawać własne czasopismo, które umożliwiłoby Instytutowi szybkie publikowanie wyników badań ze wszystkich działów gospodarki mięsnej. Oddanie redakcji czasopisma w ręce najwybitniejszych fachowców dawałoby gwarancję utrzymania czasopisma na najwyższym poziomie.

Poza tym w Instytucie Mięsnym winna być urządzona stała wystawa — obrazująca osiągnięcia gospodarki mięsnej w dziedzinach produkcji materiału rzeźnego, obrotu zwierzętami, mięsem i przetworami, organizacji urządzeń usługowych obrotu, w dziedzinie chłodnictwa, transportu, przetwórstwa, wykorzystania ubocznych produktów uboju, nadzoru sanitarno-weterynaryjnego, szkolenia zawodowego, budownictwa przemysłowego itp.

Organizacja:

W gospodarce mięsnej winny zasadniczo działać równolegle władze państwowe, instytucje gospodarcze i Naukowo-Badawczy Instytut Mięsny.

W zakres działalności władz państwowych wchodziłaby polityka, administracja i kontrola. Instytucje gospodarcze wykonywałyby postawione im przez Państwo zadania, a Naukowo-Badawczy Instytut Mięsny byłby dla władz państwowych i instytucyj gospodarczych ciałem doradczo-opiniodawczym.

Organizacja Naukowo-Badawczego Instytutu Mięsnego zgodnie z dekretem z dnia 25.X.48 r. byłaby następująca: na czele Instytutu stałby Dyrektor Naczelny, mianowany przez Ministra resortowego. Prócz dyrektora naczelnego, byliby mianowani dwaj dyrektorzy: naukowy i administracyjny. Dyrektor naukowy byłby równocześnie zastępcą dyrektora naczelnego.

Dyrektor naczelny, naukowy i kierownicy zakładów badawczych powinni tworzyć Radę Naukową stanowiącą dla odnośnych ministerstw organ doradczy w zakresie gospodarki mięsnej. Prócz stałych członków w skład rady winni również wchodzić przedstawiciele zainteresowanych władz państwowych i instytucyj gospodarczych.

Instytut winien być podzielony na zakłady badawcze, prowadzące studia nad poszczególnymi grupami zagadnień. Prace badawcze w zakładach winny być prowadzone przez rzeczoznawców, adiunktów i asystentów. W celu usprawnienia pracy zakłady mogłyby być dzielone na oddziały i sekcje badań.

Zakłady badawcze o charakterze specjalnym, urządzone przy już istniejących instytucjach naukowo-badawczych mogłyby być w zakresie tematyki prac podporządkowane Instytutowi — z tym, że nie musiałyby tracić łączności organizacyjnej z instytucjami, które je stworzyły.

Zcentralizowanie prac badawczych w jednej instytucji jest konieczne również z punktu widzenia oszczędności. Należy zaprzestać oderwanych od całości badań, przeprowadzanych nieraz równolegle w kilku instytucjach. Instytut musi powiązać ze sobą wszystkie ogniwa gospodarki mięsnej w jedną całość i stworzyć zespół ludzi, którzy swą wiedzę, doświadczenie i pracę w tej dziedzinie oddadzą na usługi Państwa.

Udział lekarzy weterynaryjnych:

Zawód lekarsko - weterynaryjny — najlepiej ze wszystkich zawodów obeznany z gospodarką mięsną zarówno teoretycznie na studiach, jak i praktycznie w pracy zawodowej, winien zająć należne mu miejsce w zakładach badawczych Instytutu.

Udział lekarzy wet. w pracach Instytutu winien być szczególnie duży w zakresie zagadnień weterynaryjnych, gospodarki rzeźnianej, mięsoznawstwa i bakteriologii. Natomiast udział w pracach badawczych nad zagadnieniami pozostałych dziedzin gospodarki mięsnej, winien być uzależniony od posiadania dodatkowych studiów, długoletniego doświadczenia, specjalizacji, uzdolnień itp.

Pragnąc zająć zależne mu stanowisko w dziedzinie gospodarki mięsnej, zawód lekarsko-weterynaryjny winien dążyć do jak najszybszego przeprowadzenia reformy studiów akademickich w kierunku położenia większego nacisku na specjalizację w dziedzinie zagadnień gospodarki mięsnej nietylko w zakresie sanitarno-weterynaryjnym, lecz również w zakresie ekonomicznym i technicznym.

Lekarz weterynaryjny - ekonomista winien stać się najbardziej pożądanym typem pracownika w gospodarce mięsnej.

Jeśli jednak zawód lekarsko-weterynaryjny zajmować się będzie w tej dziedzinie tylko problemami sanitarnymi i nie będzie jeszcze w większym stopniu niż dotychczas interesować się problemami ekonomicznymi — to rola jego zostanie w przyszłości ograniczona tylko do sprawowania fachowego nadzoru sanitarnego.

Chcąc temu zapobiec, zawód lekarsko-weterynaryjny winien dołożyć wszelkich starań, żeby posiadaną w tej dziedzinie wiedzę uzupełnić wiadomościami z dziedziny ekonomiki, przetwórstwa, chłodnictwa i innych. Rozszerzenie i pogłębienie specjalizacji na wyższych uczelniach weterynaryjnych oraz stałe dokształcanie w zakresie ekonomiki mięsnej winny przygotować kadry lekarzy wet. do zadań, jakie czekają ich w dziedzinie gospodarki mięsnej.

Obok innych zawodów w pracy nad rozwojem tej dziedziny gospodarstwa narodowego zawód lekarsko - weterynaryjny winien zająć należne mu miejsce i dowieść, że potrafi sprostać wszystkim zadaniom, jakie w tej dziedzinie stawia przed nim Państwo.

ROMAN HOPPE

Nasze domy wypoczynkowe w Krynicy Morskiej

Po informacje odnośnie przejazdu do Krynicy Morskiej musiałem udać się do „Orbisu", bowiem nikt z kręgu znajomych nie znał jeszcze tych szlaków. W biurze koło „Polonii" kolejka informujących się wczasowiczów była dość długa, jednak młody człowiek z za balustrady załatwiał ich szybko, podając z pamięci głośno i pewnie godziny odejścia pociągów, autobusów, aktualne nazwy uzdrowisk dolnośląskich, miejsca przesiadań i t.p. Zaledwie wymówiłem „jak jedzie się do Krynicy...", otworzył usta, by zalać mię szeregiem danych. Szybko więc dodałem słowo „Morskiej".

Nastała wtedy cisza. Na twarzy młodego

człowieka wyraziło się skupienie. Przygotowany do szybkiego odebrania informacji, z ołówkiem w ręku, wytężyłem słuch.

Jednak milczenie informatora przeciągało się. Trwało już z pół minuty. Spojrzenia stojących za mną osób zaczęły wyrażać zainteresowanie tym niezwykłym faktem, potym zdziwienie. Wszyscy zaczęli nadsłuchiwać.

Młody człowiek za balustradą spuścił oczy, a ramiona mu powoli opadły. Jego pewność siebie zginęła.

„Bilet wykupuje się podobno do Elbląga“ poddałem niepewnie.

Wtedy twarz z za balustrady rozjaśniła się. „Ach tak, z dworca wschodniego 0,30 pośpieszny do Elbląga, a potym statkiem....“

Gdy to zapisywałem, w formie usprawiedliwienia usłyszałem:

„Przepraszam, ale to uzdrowisko bardzo... mało... się... reklamuję...“

Gdy nieco skonsternowany odchodziłem, na twarzach stojących w kolejce wyczytać można było wyraźnie współczucie dla kogoś, kto został skierowany do tak mało znanego uzdrowiska.

Niezrażony tym w kilka dni później wysiadłem na stacji w Elblągu, aby następnego ranka wyruszyć statkiem „Żeglugi Polskiej“ do ośrodka wypoczynkowego Krynica Morska, położonego przy miejscowości Łysica na mierzei wiślanej. Tłum wczasowiczów po zajęciu miejsc i chwili wypoczynku zaczął się ożywiać. Atrakcyjność środka podróży (większość jadących była z „miasta“ Łodzi i innych ośrodków przemysłowych), wyraźnie działała na niezblazowanych ludzi pracy, przez długi rok z utęsknieniem wyczekujących na skromnych kilkanaście dni wypoczynku. Przygotowane posiłki przypadły mewom, które w locie chwytały rzucane kęsy, podczas gdy statek płynął kanałem, najpierw wśród przeważnie zniszczonych urządzeń portowych Elbląga, a potym wśród łąk żuławskich, by po godzinie wypłynąć na fale zalewu.

Nie były one zbyt groźne i podróż odbywała się gładko i bezpiecznie.

Rzeczona Krynica Morska ukazała się wkrótce w postaci grupy czerwonych dachów, rozrzuconych na tle lasu porastającego wzniesienie mierzei. Po przybiciu do mola okazało się, iż wysokość wzniesienia trzeba, niestety, wymierzyć własnymi nogami. Bowiem domy wypoczynkowe Izby Lekarsko - Weterynaryjnej znajdują się na drugiej stronie wzniesienia mierzei, nad brzegiem pełnego morze. Mierzeja ma zaś w tym miejscu około kilometra szerokości i dobrych 80 metrów wznosi się nad poziom morza.

Odnalezienie domów nastręczyło przyjezdnym pewną trudność, gdyż nie zostały one jeszcze uwidocznione na planie orientacyjnym ośrodka wypoczynkowego. Idąc jednak najkrótszą drogą do pełnego morza, dochodzi się po przejściu całego osiedla do dwóch najbliżej morza położonych domków, stanowiących cel podróży.

Pierwsze wrażenie, jakie one wywierają, zatarte jest przeważnie przez to, iż przyjezdni po złożeniu bagaży spieszą co szybciej nad morze, dla którego się tu przybywa, i które przyciąga jak magnes. Dopiero po nasyceniu się jego widokiem zaczyna się zwracać uwagę na resztę otoczenia, a więc w pierwszym rzędzie na zdobyte przez Izbę Pomorsko - Mazurską „domy wypoczynkowe“.

Jak zamieszczone zdjęcia uwidoczniają, są to dwa parterowe domki, murowany i drewniany, o spiczastych krytych dachówką dachach. Położone są tuż przy wiodącej nad pełne morze alei wśród drzew sosnowych na północnym stoku wzniesienia mierzei. Leżą tuż przy sobie, a ponieważ inne domy osiedla oddalone są o kilkaset metrów, stanowią odrębną całość, zapewniając spokój mieszkańcom przez brak bliskiego sąsiedztwa. Całość ośrodka wypoczynkowego, noszącego wyraźne znaki przebytych działań wojennych, stanowi pewną ilość większych przeważnie domów i will, odremontowanych lub będących w naprawie, częściowo rozrzuconych w lesie, a częściowo skupionych na szczycie wzniesienia wzdłuż alei. Na końcu jej leży ozdoba uzdrowiska — największy dom wypoczynkowy „Bałtyk“.

Lokali rozrywkowych niema, o istniejących bowiem przybytkach nie warto wogóle wspominać. Potańczyć można tylko na sobotnich dancingach w „Bałtyku".

Całe osiedle ze względu na rozrzucenie w lesie na znacznej powierzchni oraz pewne odcięcie od świata, (stałej komunikacji lądowej wzdłuż mierzei niema, a statek przez zalew przychodzi tylko dwa razy dziennie, cechuje cisza i spokój. Ciszę mieszkańcom dwóch domków zakłócają jedynie przeciągające aleją kilka razy w ciągu dnia roje opalonych wszasowiczów w kąpielowych strojach, oraz syreny statków od strony zalewu. Poza tym w dni sztormu odzywa się głuchym szumem morze. Ale to wymagałoby osobnego opisu.

O tym, jak przedstawiają się w szczegółach domki, nie czuję się zobowiązany pisać. Wygląd ich oddają załączone fotografie. Ilość i wielkość lokali, podział ich, urządzenie etc. niech podadzą wysokie władze Izby Pomorsko-Mazurskiej. Za prymitywizm umeblowania odpowiedzialne są nie one, lecz szabrownicy z pobliskiego Elbląga, który mimo tego, iż jest podobno pępkiem świata, (informacje zebrane na miejscu w Krynicy), potrafił ponoć dokładnie Krynicę wyszabrować. Ale nie o tym chcę pisać. Zadaniem moim jest zakomunikować ogółowi Kolegów (na życzenie Izby Pomorsko-Mazurskiej), iż zdobyte przez nią domki muszą być ochrzczone i że o udział w tej ceremonii proszeni są uprzejmie Koledzy z terenu.

Oczywiście nazwy domków muszą być związane z morzem. Muszą być odpowiednie do ich rozmiarów i bezpretensjonalnego i miłego, choć skromnego, wyglądu. Skoro największy w uzdrowisku dom wypoczynkowy o przeszło stu pokojach nazywa się „Bałtyk", megalomanią byłoby dać któremuś z domków nazwę „Pacyfik" lub choćby „Atlantyk". Powołane na miejscu — podczas pobytu na wywczasach z grona kolegów z Gdańska — jury, wybrało z wielu proponowanych nazwy „Rusałka" i „Wodnik". Ponieważ jednak legendarne te istoty żyją raczej w wodach słodkich, Izba Pomorsko-Mazurska ze względów formalnych uchyliła powziętą przez wspomniane jury uchwałę.

Zaprojektowana dla jednego z domków nazwa „Tęcza" również nie ostała się wobec krytyki, zwłaszcza, iż uzasadnienie jej byłoby dość trudne ze względu na długotrwałe deszcze w ubiegłym roku.

Projektowane nazwy mogą być przesyłane na ręce zarządu Izby Pomorsko - Mazurskiej, która ogłosi potym zapewne konkurs z nagrodami. Domki czekają!.

Na tym mógłbym skończyć, wywiązawszy się z obowiązku, nałożonego na mnie przez Zarząd wiadomej Izby Okręgowej. Skoro jednak jestem „przy piórze", pozwolę sobie dorzucić jeszcze kilka uwag na temat domu wypoczynkowego w Krynicy Morskiej.

Niewątpliwie istnieje obecnie w Polsce szereg miejscowości, w których by nasz zawód mógł swój dom wypoczynkowy posiadać. Jednak walory poszczególnych miejscowości ocenia się bardzo subiektywnie. Najbardziej cenną byłaby oczywiście miejscowość położona centralnie, atrakcyjna przez cały rok i łącząca wszelkie możliwe uroki: góry, morze, etc. Ponieważ takiej niestety niema, więc trzeba się zdecydować: albo góry, albo morze. Skoro dokonany został wybór, należy podkreślić, iż Krynica Morska posiada niewątpliwie duże walory turystyczne, (poznanie Mazur, Elbląga, wybrzeża, możliwość odbycia części podróży statkiem do Ostródy), zaś w okresie letnim połączenia kolejowe z Elblągiem są znośne, a nawet dobre. Poza tym należy sobie uprzytomnić, że dom wypoczynkowy może być na terenie tylko takiej Izby Okręgowej, w której są ludzie zdol-

ni do jego zorganizowania i prowadzenia, a więc stałego i bezinteresownego poświęcenia swego czasu i sił dla dobra zawodu. Tacy ludzie znaleźli się właśnie w Izbie Pomorsko - Mazurskiej, co przesądziło umiejscowienie w terenie domu wypoczynkowego.

Odnośnie zastrzeżeń niektórych Kolegów którym wybrana miejscowość wydaje się zbyt odległa lub mało modna, dodać należy, iż przy dzisiejszej organizacji wczasów każdy z ludzi pracy, jakimi niewątpliwie wszyscy jesteśmy, ma możność spędzenia urlopu w jednej z wielu innych miejscowości nadmorskich, by znaleźć tam to, czego szuka. Dla tych zaś, których pociągnie cisza i piękno Krynicy Morskiej znajdzie się w dwóch domkach dużo miejsca, gdyż są one znacznie „pakowniejsze", niż to od zewnątrz się wydaje.

Jeśli ktoś, mieszkając i pracując ciężko przez cały rok w małej mieścinie, pozbawiony wszelkich wygód i rozrywek, zechce podczas urlopu bawić się w wytwornych lokalach i mieć pokój z własną łazienką w wspaniałym domu zdrojowym, — oraz ma po temu fundusze, — ten oczywiście niech nie jedzie do Krynicy Morskiej. Również ci, którzy z zasady bywają tylko w najbardziej ekskluzywnych bądź najmodniejszych kąpieliskach, niech tam nie jadą narazie, bo i im się będzie nudzić i z nimi będzie nudno. Kiedy zaś przyjdzie ogólna moda na „bursztynowe wybrzeże", co niewątpliwie prędko nastąpi, wtedy i jedni i drudzy odkryją w Krynicy Morskiej te walory, których by dzisiaj nie znaleźli. Ci zaś wszyscy, którzy znużeni całoroczną pracą chcą w pierwszym rzędzie ciszy i odpoczynku nad morzem, niech jadą tam z zupełnym spokojem, iż celowo i przyjemnie spędzą urlop.

JÓZEF JANISZEWSKI

Stwórzmy Koło Miłośników Historii Medycyny Weterynaryjnej

Dotychczasowe publikacje z dziedziny historii weterynarii w Polsce są naogół nieliczne, fragmentaryczne i nacechowane częstokroć zbytnim subiektywizmem autorów. W celu skoordynowania wysiłków tych Kolegów, którzy interesują się historią weterynarii, a zwłaszcza historią weterynarii polskiej, w celu systematycznego opracowywania zagadnień dotyczących przeszłości naszego zawodu, należałoby, moim zdaniem, powołać Koło Miłośników Historii Weterynarii w Polsce, które rozwijało by swą działalność pod opieką Naczelnej Izby Lekarsko Wet. i z pewnością korzystałoby wszechstronnie ze współpracy wykładowców historii med. wet. ze wszystkich trzech naszych uczelni. Na Członków Koła mogliby zapisywać się lekarze wet., którzy interesują się dziejami swojego zawodu.

Zadania, które stałyby przed Kołem są liczne. Przede wszystkim należy stworzyć archiwum lub bibliotekę druków i rękopisów weterynaryjnych. Okupant niszcząc planowo wszelkie ślady kultury polskiej nie oszczędził licznych księgozbiorów prywatnych w dworach i plebaniach zawierających niejednokrotnie przekazywane od paru pokoleń rękopiśmienne raptularze o treści weterynaryjnej. Nieliczne egzemplarze zostały uratowane. Nakazem chwili jest ich opracowanie i ogłoszenie. Podobnie winny być opublikowane dawne instrukcje wojskowe i wielkich kluczy majątkowych (Ks. A. Jabłonowska), rady rozsiane w prasie, z zakresu lecznictwa w encyklopediach, kalendarzach staropolskich, plany i ryciny szkół weterynaryjnych, rzeźni, wojskowych ambulansów, kuźni itp., wreszcie pamiątki po naszych wybitnych zawodowcach: fotografie, wizerunki, akty i dokumenty personalne, rękopisy winny podlec rejestracji, systematycznemu gromadzeniu, katalogowaniu i opracowaniu.

Nie powinna być zapomniana również dziedzina zabytków kultury materialnej w postaci przyrządów, urządzeń, preparatów i innych. dotyczących naszego zawodu. Powstanie muzeum weterynarii polskiej nie powinno być sprawą przyszłości zbyt oddalonej. Należałoby pomyśleć o tablicach choćby najskromniejszych na domach, gdzie mieszkali i pracowali wybitni nasi zawodowcy. Ci, którzy pracują w terenie, wiedzą, że pamięć o nich żyje niekiedy w ustnej tradycji nieraz przez dziesiątki lat. Działalność projektowanego Koła dostarczyłaby również niewątpliwie materiałów dla wystaw i pokazów.

Akcja ogłaszania pomników piśmiennictwa weterynaryjnego jest u nas całkowicie zaniedbana. Cenne druki istniejące nieraz w pojedyńczych egzemplarzach, powinny być bezwzględnie wydane w najkrótszym czasie bądź w formie facsimilowej podobnie jak np. Kazania Świętokrzyskie lub przynajmniej czcionkami podobnymi do tych, które użyto w oryginale. Do komentowania niależałoby pozyskać oczywiście lingwistę.

Spółdzielnia Handlowo-Przemysłowa Lekarzy Wet. R. P., Departament Weterynarii, Min. Rol. i R. R., Min. Oświaty, Izba Lekarsko-Weterynaryjna winny dopomóc przez wydatniejsze zasiłki akcji wydawniczej. Nie chodzi tu zresztą o jakieś nieprodukcyjne wydawanie pieniędzy: wydatek opłaci się sowicie. Wśród braci Słowian z pewnością rozejdzie się spora liczba odpowiednio wydawanych pomników literatury weterynaryjnej.

W badaniach dziejów weterynarii polskiej nie możemy oczywiście ograniczyć się do naszego tylko kraju. Rozpatrywanym zagadnieniom trzeba dać szerokie tło porównawcze w oparciu o odpowiednie źródła. Do niedawna w badaniach nad historią powszechną weterynarii

Niemcy zajmowali pierwsze miejsce głównie dzięki pozyskanej współpracy wybitnych filologów i orientalistów, którzy dokonali opracowania i wydania szeregu cennych i historycznie ważnych pomników literatury weterynaryjnej.

Po śmierci E. Odera, który rzeczywiście zasłużył się przez tłumaczenie krytyczne szeregu źródeł weterynaryjnych, rozpoczęte dzieło prowadzi dalej Karl Hoppe. Lista filologów klasycznych, pracujących w Niemczech nad krytycznym wydaniem autorów starożytnych, nie kończy się zresztą na tych dwóch nazwiskach.

Należy mieć nadzieję, że redakcje naszych pism zawodowych zechcą udzielić gościny pracom i artykułom poświęconym historii medycyny weterynaryjnej. Weterynaria należy wprawdzie do grupy nauk przyrodniczych, nieuprawnia to nas jednak do zaniedbywania strony humanistycznej, którą winny przede wszystkim reprezentować w naszych studiach — historia i filozofia medycyny weterynaryjnej.

XIV Międzynarodowy Kongres Weterynaryjny

Polski Komitet Narodowy XIV Międzynarodowego Kongresu Wet. w Londynie 1949 r. podaje do wiadomości informacje nadesłane przez angielski Komitet Organizacyjny Kongresu:

Cel:

Celem obrad Międzynarodowego Kongresu Weterynaryjnego będą zagadnienia obejmujące zdobycze wiedzy i praktyki szczególnie w zakresie chorób wewnętrznych i chirurgii weterynaryjnej. W tym celu przygotowano tematy do dyskusji obejmujące zagadnienia uznane obecnie za najważniejsze z punktu widzenia naukowego i praktycznego, do których rozwiązania może się przyczynić wzajemna wymiana opinii i doświadczeń indywidualnych.

Program:

Obecna światowa sytuacja żywnościowa stała się najważniejszym naukowym i praktycznym zagadnieniem dnia, z tego względu program obrad Kongresu poświęcony będzie głównie tym sprawom. Codziennie rano odbywać się będą pełne posiedzenia, na których najwybitniejsi specjaliści o światowej sławie będą wygłaszać referaty na tematy związane ze światową produkcją żywnościową. Po południu odbywać się będą zebrania poszczególnych sekcyj. Program ich będzie zawierał szeroki zakres tematów, w których członkowie Kongresu referujący poszczególne specjalności będą mogli zapoznać się z bezpośrednio ich interesującymi zagadnieniami.

Komitet Wykonawczy:

Przewodniczący: Sir Daniel Cabot.
Wiceprzewodniczący: Prof. J. B. Bukston.
Sekretarz Honorowy: Dr. W. R. Woddridge.
Skarbnik Honorowy: Mr. G. N. Gould.
Sekretarz Generalny: Mr. W. G. R. Oates.
Sekretarz Organizacyjny: Lt-Cd. J. A. Gordon Roberts, do niego powinno się kierować wszystkie wiadomości pod adresem:

10 Red Lion Square, London W. C.

Administracja:

1. *Miejsce zebrań:* Zebrania odbywać się będą w Central Hall, Westminster i w Church-Home, Westminster, London S. W. 1.

2. *Data otwarcia:* Kongres odbędzie się pod protektoratem Króla angielskiego. Prawdopodobnie Ks. Gloucester, który jest Przewodniczącym Wydziału Weterynaryjnego (Royal Veterinary College) i Szpitala Londyńskiego (Hospital of London) dokona otwarcia Kongresu.

Pierwsze posiedzenie odbędzie się w poniedziałek o godznie 10-ej (8 sierpnia 1949 r.). Kongres trwać będzie do soboty 13 sierpnia włącznie. Rejestracja członków odbędzie się w Central Hall w niedzielę 7 sierpnia o godz. 2 (14.00). W niedzielę 7 sierpnia wieczorem przewidziane są zebrania towarzyskie. Szczegółowy program, wskazujący czas w jakim odbywać się będą posiedzenia ogólne i sekcyjne, oraz zawierający nazwiska mówców i tytułów odczytów opublikowany zostanie w programie oficjalnym, który ukaże się później.

3. *Zebrania towarzyskie.* W czasie trwania Kongresu przewidziane są liczne zebrania oficjalne i towarzyskie, na których delegaci będą mogli zapoznać się wzajemnie z kolegami z innych państw. Szczegóły tych zebrań uwzględnione zostaną w programie oficjalnym.

4. *Wycieczki:* W okresie od 15 do 20 sierpnia zorganizowane zostaną wycieczki do badawczych stacji weterynaryjnych, wydziałów weterynaryjnych, rzeźni, zakładów hodowlanych, hodowli wyścigowych itp.

Komitet Organizacyjny dołoży wszelkich starań, by w pokazach, informacjach przedstawić uczestnikom ostatnie osiągnięcia wiedzy weterynaryjnej.

Zorganizowane zostaną tanie wycieczki do ładniejszych miejscowości na Wyspach Brytyjskich.

5. *Wystawa:* Na terenie Centrall Hall'u urządzona zostanie wystawa najnowszych narzędzi, środków lekarskich, dezynfekcyjnych, antyseptycznych, sprzętu laboratoryjnego, książek i t. p.

Wstęp dla uczestników Kongresu — wolny.

6. *Członkostwo:* Wysłane zostały oficjalne zaproszenia przez rząd angielski do rządów zagranicznych, Wspólnoty brytyjskiej i kolonialnych z prośbą o wysłanie delegatów na Kongres.

Zaproszono reprezentacje nie tylko z departamentów weterynaryjnych lecz także z Uniwersytetów, Szkół Weterynaryjnych i innych zainteresowanych instytucji wszystkich państw.

W krajach, w których istnieją Komitety Narodowe współpracy z F. A. O. zgłoszenia przyszłych uczestników Kongresu powinny być wysłane przez sekretariat danego Komitetu.

Z państw, w których nie ma Komitetów zgłoszenia uczestnictwa powinny być skierowane wprost do Sekretarza Organizacyjnego 10, Red Lion Square, Lon-

don W. C. 1. Do zgłoszeń jeśli to jest możliwe, powinno się załączyć opłatę w walucie brytyjskiej. Czeki i przekazy pieniężne wpłacać należy na rzecz XIV Międzynarodowego Kongresu Weterynaryjnego. Nazwiska, tytuły i adresy powinny być podane wyraźnie, najlepiej drukiem.

O ile ze względu na miejscowe ograniczenia walutowe nie można załączyć przy zgłoszeniu należności za uczestnictwo, uprasza się o uiszczenie opłaty przez ambasady lub poselstwa w Londynie.

7. *Koszty uczestnictwa:*

Członkowie zwykli Ł. 4 (cztery funty) na pokrycie kosztów odznaki Kongresu, rozrywek (prócz oficjalnego obiadu kongresowego, za który zostanie doliczona oddzielna opłata) i wydawnictwa zawierającego sprawozdania z Kongresu.

Członkowie studenci opłacają Ł. 1,10 (jeden funt dziesięć szylingów) na pokrycie odznaki Kongresu. Mają prawo uczestnictwa w zebraniach bez prawa zabierania głosu i głosowania, oraz bez prawa otrzymania sprawozdania z Kongresu. Sprawozdanie można będzie nabywać oddzielnie po cenie, którą ustali się później.

Członkowie towarzyszący (żony i rodziny uszestników Kongresu) Ł. 1 (jeden funt) na pokrycie kosztów odznaki, mają prawo uczestnictwa w specjalnych zebraniach, które zostaną dla nich zorganizowane, oraz korzystania z pomieszczeń przeznaczonych na zebrania towarzyskie.

8. *Podróż i pomieszczenia:* Sprawy podróży i pomieszczeń uczestników Kongresu załatwiają Firmy Thomas Cook et Son Limited, Kekerley Street, London W. 1 i współpracująca Organizacja C-ie. Internationale Vagons-Lits.

Firmy te posiadają filie na całym świecie i dlatego poleca się przyszłym uczestnikom bezwłoczne nawiązanie z nimi kontaktu. Środki komunikacyjne z zagranicą jak i pomieszczenia hotelowe w Londynie są nadzwyczaj przeciążone. Zachodzi przeto konieczność wcześniejszego zamawiania hotelu. Konieczne jest również wcześniejsze zamówienie podróży powrotnej do kraju.

Przybliżone ceny hoteli londyńskich są następujące:

Pokój luksusowy pojedyńczy (bez korzystania z kąpieli) od 25 szylingów do 37 szylingów 6 pensów dziennie.

Pokój I-ej kategorii (bez korzystania z kąpieli)20—30 szylingów dziennie. Pokój II-ej kategorii (bez korzystania z kąpieli) 17—27 szylingów 6 pensów.

(Ceny te ulegają wahaniom i podane są jedynie dla orientacji).

Dla uczestników Kongresu, którzy ze względu na surowe ograniczenia walutowe w swoich krajach będą mieli do dyspozycji w Anglii ściśle ograniczoną sumę pieniężną, dostępna będzie pewna liczba pokojów po bardzo umiarkowanej cenie. Pożądane są wczesne zgłoszenia na te pokoje. Zapotrzebowania należy przesyłać do Sekretarza Organizacyjnego.

Wszelkie inne zgłoszenia w sprawie podróży i pomieszczeń kierować należy do Biur Podróżnych.

9. *Zapytania:* Wszelkie zapytania o informacje powinno się kierować pod adresem: Organising Secretary

XIV th. Internationale Veterinary Congress.

10 Red Lion Square, London W. C. 1.

Telegramy i kable: Centaurum, Holb, London

Numer telefonu: Holborn 3584.

KOMUNIKATY

NACZELNEJ IZBY LEKARSKO-WETERYNARYJNEJ

INSTRUKCJA

DLA OKRĘGOWYCH IZB LEKARSKO - WETERYNARYJNYCH ZATWIERDZONA PRZEZ NACZELNĄ IZBĘ LEK. - WET. W DNIU 9.X.1948 R. I OBOWIĄZUJĄCA OD DNIA 1 STYCZNIA 1949 R.

ROZDZIAŁ I

WYTYCZNE OGÓLNE.

1. Okręgowe Izby Lekarsko - Weterynaryjne działają na podstawie dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. i Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 stycznia 1946 r.

   W swych poczynaniach Izby Okręgowe są obowiązane stosować się:

   a) do postanowień w/w Dekretu i Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych,
   b) do zarządzeń Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych,
   c) do przepisów regulaminów wewnętrznych Izb;
   d) do uchwał Walnego Zgromadzenia Członków,
   e) do uchwał Naczelnej Izby Lekarsko - Weterynaryjnej,
   f) do zarządzeń wydanych przez Zarząd Naczelnej Izby.

2. Wszystkie Izby Okręgowe są obowiązane do jak najbardziej aktywnego wykonywania wszelkich wymienionych w pkt. 1 przepisów. uchwał i zarządzeń Naczelnej Izby a także są obowiązane do przestrzegania przepisów niniejszej instrukcji.

3. Okręgowe Izby Lekarsko - Weterynaryjne jako posiadające osobowość prawną, mogą wydawać zarządzenia, obowiązujące członków zamieszkałych na ich terenie, o ile tylko nie są one sprzeczne z obowiązującymi przepisami ustaw państwowych, rozporządzeń Ministra Rolnictwa, z wytycznymi Naczelnej Izby, z regulaminami oraz z uchwałami Walnego Zgromadzenia Członków Okręgowej Izby Lekarsko - Weterynaryjnej.

4. Walne Zgromadzenia Członków Izb Okręgowych w celu zatwierdzenia rocznych sprawozdań winny być zwoływane nie później niż w miesiącu marcu każdego roku. Dotrzymanie tego terminu ma umożliwić zwołanie w miesiącu kwietniu zebrania Naczelnej Izby w celu zatwierdzenia rocznego spra-

wozdania Zarządu Naczelnej Izby. a następnie przedłożenia go w miesiącu maju Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych łącznie ze sprawozdaniami Izb Okręgowych.

5. Działalność ogólną i gospodarkę finansową kontrolują Komisje Rewizyjne, które są obowiązane do dokonania rewizji dwukrotnie w ciągu roku zgodnie z § 11 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dn. 17 stycznia 1946 r. Jedna z tych kontroli winna odbyć się przed Walnym Zgromadzeniem w takim terminie, żeby Komisja mogła zbadać sprawozdanie roczne Zarządu, przygotować szczegółowe roczne sprawozdanie ze swej działalności oraz wnioski — w celu przedłożenia ich łącznie ze sprawozdaniem rocznym Zarządu do zatwierdzenia Walnemu Zgromadzeniu Członków Izby Okręgowej. Druga kontrola winna się odbyć przy końcu okresu sprawozdawczego.
6. Zebrania Zarządu Izb Okręgowych winny odbywać się przynajmniej jeden raz na dwa miesiące. W razie ujawnienia się opieszałości w wykonaniu obowiązków ze strony Zarządów Izb Okręgowych — Naczelna Izba jest obowiązana stosować przewidziane prawem rygory w stosunku do członków Zarządu Izby.
7. Okręgowe Izby są obowiązane wprowadzić kary pieniężne i ściąganie ich w trybie przewidzianym przez rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 17 stycznia 1946 r. względem tych członków, którzy będąc powołani do agend Izb, względnie mając poruczone wykonanie prac lub świadczeń na rzecz Izby, uchylają się od wypełnienia tych obowiązków, przy czym uchylanie się jest nieumotywowane i nie podpada pod orzecznictwo Sądów Dyscyplinarnych.
8. W stosunku do tych lekarzy weterynaryjnych, którzy przez lekkomyślność lub niechęć wyłamują się z obowiązków, wynikających z dekretu o Izbach Lekarsko - Weterynaryjnych z dnia 6 czerwca 1945 r. i rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 17 stycznia 1946 r. wydanego w wykonaniu tegoż dekretu — Izby Okręgowe są obowiązane stosować z całą surowością wszelkie przewidziane przez przepisy prawa rygory, nie naruszając w niczym przepisów § 5 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 17 stycznia 1946 r.

ROZDZIAŁ II

ORGANIZACJA

A. BIURO IZBY

1. Biuro Izby jest organem pomocniczym Zarządu. W skład Biura Izby wchodzą: kierownik biura, którym winien być lekarz wet., radca prawny, księgowy, urzędnicy i siły pomocnicze (woźny itp.).
2. Biuro Izby dzieli się na 3 działy:
   1) Sekretariat,
   2) Dział finansowo-gospodarczy z buchalterią,
   3) Dział prawny.
3. Pracami Biura Izby winien kierować mianowany przez Zarząd kierownik biura — pod nadzorem prezesa Izby i odpowiedzialnych za poszczególne działy członków Zarządu. W pierwszych latach działalności Izby, w okresie prac organizacyjnych oraz trudności finansowych, pracami biura winni kierować odpowiedzialni za poszczególne działy członkowie Zarządu.

   Odpowiedzialnym za sekretariat jest sekretarz Izby, gospodarkę finansową i księgowość nadzoruje skarbnik Izby, sprawami gospodarczymi kieruje gospodarz Izby.

   Członkowie Zarządu wykonują swoje obowiązki w czasie dyżurów ustalonych przez Zarząd i podanych do wiadomości członków.

   W sekretariacie Izby winien być zatrudniony (a) stały (a) urzędnik (czka), posiadający (a) umiejętności prowadzenia sekretariatu oraz pisania na maszynie. Urzędnikowi temu może być powierzone prowadzenie kasy.

   W dziale finansowo-gospodarczym winien być zatrudniony wykwalifikowany buchalter (ka) odpowiedzialny (a) za prawidłowe prowadzenie księgowości. W razie uzasadnionej potrzeby może być zaangażowany dodatkowy stały personel. Radca prawny winien wykonywać prace zlecone i otrzymywać wynagrodzenie od dzieła.

   Z pracownikami należy spisać umowy, wydać im legitymacje, zgłosić do Ubezpieczalni Społecznej i zalecić im zapisanie się do Związku Zawodowego. Akta personalne pracowników (podania, życiorys, umowy, świadectwa pracy itp.) należy przechowywać w Izbie.

4. **Obowiązki Sekretariatu:**

   a) prowadzenie dziennika korespondencyjnego, bieżące załatwianie korespondencji Izby, rejestrowanie korespondencji w/g przyjętych zasad jak również dopilnowanie załatwienia spraw w oznaczonych terminach,
   b) prowadzenie rejestru członków,
   c) prowadzenie ewidencji i kartoteki ewidencyjnej członków,
   d) prowadzenie teczek akt personalnych.
   e) przechowywanie pieczęci i ich ewidencja,
   f) opracowywanie sprawozdań z działalności Izby,
   g) prowadzenie księgi protokółów Walnych Zgromadzeń, posiedzeń Zarządu i Komisji Rewizyjnej,
   h) wykonywanie prac zleconych przez władze Izby (Zarząd, Komisja Rewizyjna, Sąd Dyscyplinarny) wchodzących w zakres prac sekretariatu.

5. **Obowiązki działu finansowo-gospodarczego:**

   W zakresie spraw finansowych:
   a) prowadzenie kasy i książki kasowej,
   b) wystawianie kwitów kasowych przychodowych i rozchodowych,
   c) przechowywanie książeczki czekowej, papierów wartościowych oraz dowodów rachunkowych,
   d) przygotowywanie dowodów kasowych do księgowania,
   e) opracowywanie preliminarzy budżetowych.
   f) gospodarka finansami Izby według zleceń Zarządu (wypłaty gotówkowe, przelewy czekowe, ściąganie składek itp.),
   g) gospodarka funduszami specjalnymi (ewidencja osób pobierających zasiłki, rozliczenia itp.),
   h) prowadzenie księgi uchwał Walnego Zgromadzenia i Zarządu w sprawach majątkowych. fi-

nansowych i funduszów specjalnych Izby z adnotacją odnośnie ich wykonania,

i) prowadzenie kartoteki kontowej składek, o ile nie prowadzi jej buchalteria,

j) prowadzenie książki kontroli składek, o ile nie prowadzi jej buchalteria,

k) prowadzenie książek kontroli funduszów specjalnych,

l) prowadzenie książki kontroli znaczków pocztowych,

m) wykonywanie prac zleconych przez Zarząd — wchodzących w zakres prac działu finansowego.

W zakresie buchalterii:

a) prowadzenie całości przepisanej prawem księgowości Izby Okręgowej,

b) opracowywanie sprawozdań i zamknięć rachunkowych oraz załączników do nich,

c) okresowe sprawozdanie zapisów w książkach kontroli składek i funduszów specjalnych z zapisami w dzienniku i na kontach,

d) sporządzanie listy płac i załatwianie spraw Ubezpieczalni Społecznej,

e) załatwianie spraw podatkowych w obowiązującym Izby zakresie,

f) wykonywanie prac zleconych przez skarbnika Izby w zakresie księgowości i sprawozdawczości finansowej.

W zakresie spraw gospodarczych:

a) urządzenie biura Izby w sposób jak najbardziej celowy i odpowiedni, oraz należyte utrzymanie biura Izby,

b) zaopatrywanie biura Izby w potrzebne materiały,

c) prowadzenie książki inwentarzowej i ewentualnie materiałowej,

d) prowadzenie biblioteki,

e) techniczna strona urządzania zjazdów, opieki nad przyjeżdżającymi do Izby gośćmi itp.

6. **Obowiązki Działu Prawnego:**

a) opracowywanie projektów ustaw i zarządzeń,

b) opiniowanie z punktu widzenia prawnego projektów regulaminów oraz statutów opracowanych przez władze Izby,

c) występowanie w obronie praw Izby i jej członków,

d) udzielanie porad prawnych członkom Izby w sprawach związanych z wykonywaniem zawodu lekarsko-weterynaryjnego.

B. EWIDENCJA CZŁONKÓW

1. Okręgowe Izby Lekarsko - Weterynaryjne są obowiązane prowadzić dokładną ewidencję członków, zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Ref. Rol. z dnia 17 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P .Nr 4 poz. 42) oraz zgodnie z przepisami regulaminu Izby.
2. W celu wpisania na listę członków Izby każdy lekarz wet. wypełnia kartę rejestracyjną jednolitego wzoru podanego w zał. Nr 1. Niezależnie od wypełnienia karty rejestracyjnej lekarz wet. obowiązany jest przedłożyć Zarządowi Izby odpis dyplomu lekarza wet., ewent. także odpis dyplomu doktora nauk wet., zaświadczenie z miejsca pracy oraz dwie fotografie, z których jedna przeznaczona jest do akt personalnych, druga do legitymacji.
3. Dla zarejestrowanego lekarza wet. sekretariat Izby sporządza dwa egzemplarze karty ewidencyjnej wg. wzoru Nr 2. Jeden egzemplarz przeznaczony jest dla Okręgowej Izby, drugi dla Izby Naczelnej. Karty ewidencyjne ułożone wg. alfabetu stanowią rejestr alfabetyczny członków, zawierający najważniejsze dane o członkach oraz ich aktualne adresy.
4. Lekarz wet. zostaje wpisany na listę członków Izby przez wpisanie go do tzw. rejestru członków Izby, którego wzór podany jest w zał. Nr 3. Kolejny numer rejestru członka Okręgowej Izby jest niezmienny na terenie danej Izby i nie może być dany innemu członkowi. Tym samym numerem rejestru muszą być oznaczone:

   b) karta rejestracyjna,

   b) karta ewidencyjna,

   c) karta kontowa składek i ewent. innych wpłat.

   d) teczka z aktami personelnymi,

   e) legitymacja członka.
5. Okręgowe Izby zakładają dla każdego członka Izby oddzielne „teczki personalne", w których przechowywane są akta personalne członka: karta rejestracyjna z fotografią, odpis dyplomu, odpisy zaświadczeń i miejsc pracy, zawiadomienie o zmianie stanowiska, miejsca pracy, stanu cywilnego i adresu, odpisy ewentualnych wyroków Sądów Dyscyplinarnych, odpisy zaświadczeń wydanych członkowi z chwilą przenoszenia się na teren innej Izby o skreśleniu z powodu śmierci i inne, a także wszelka korespondencja przeprowadzona z danym członkiem. Teczki personalne winny być ułożone w kolejności alfabetycznej.
6. W Okręgowych Izbach obejmujących swoją działalnością więcej niż jedno województwo — teczki (skoroszyty) z aktami personalnymi członków z poszczególnych województw oraz ich karty ewidencyjne winny być ułożone oddzielnie. Również oddzielnie należy przechowywać teczki z pozostawionymi w Izbie Okręgowej aktami personalnymi — oraz karty ewidencyjne członków skreślonych i członków zmarłych.

C. RUCH CZŁONKÓW

1. Członkowie Izby przenoszący się na teren innej Izby Okręgowej są obowiązani:

   a) zgłosić w Okręgowej Izbie zmianę miejsca zamieszkania i ewent. zmianę stanowiska,

   b) zapłacić zaległe składki oraz prawomocnie nałożone ciężary,

   c) zwrócić legitymację członkowską,

   d) zgłosić się w Okręgowej Izbie, właściwej dla nowego miejsca zamieszkania.
2. W przypadku przenoszenia się członka na teren innej Izby Okręgowej obowiązkiem biura Izby jest:

   a) wydać członkowi zaświadczenie, po uprzednim ściągnięciu zaległych składek i innych opłat.

b) odebrać legitymację członkowską,
c) przesłać do Izby Okręgowej właściwej dla nowego miejsca zamieszkania członka jego akta personalne z wyjątkiem zwróconej legitymacji.
d) nadpłacone z tytułu składek lub innych wpłat sumy, należy zwrócić członkowi względnie przesłać je do Izby właściwej dla nowego miejsca zamieszkania członka,
e) wpisać do rejestru daty skreślenia i zwrotu legitymacji,
f) wpisać do karty ewidencyjnej i do karty kontowej składek zgłoszone przez członka zmiany,
g) włożyć do teczki akt personalnych odpis zaświadczenia i zwróconą legitymację.
h) wyłączyć z kartoteki członków faktycznych kartę ewidencyjną członka,
i) przesłać odpis zaświadczenia Naczelnej Izby.

3. Zaświadczenie o przeniesieniu się członka na teren innej Izby należy sporządzać w czterech egzemplarzach według jednolitego wzoru (zał. Nr 4).
Jeden egzemplarz otrzymuje członek Izby.
drugi egzemplarz otrzymuje wraz z aktami personalnymi właściwa Izba,
trzeci egzemplarz otrzymuje Naczelna Izba — dla kartoteki centralnej,
czwarty egzemplarz pozostaje w teczce akt personalnych wraz ze zwróconą legitymacją członkowską.

4. Lekarz wet. przeniesiony na teren innej Okręgowej Izby zostaje przyjęty w poczet członków tej Izby na podstawie okazanego zaświadczenia, wydanego przez uprzednio właściwą Okręgową Izbę. Jednocześnie biuro Izby winno dopełnić następujących formalności:
a) wpisać nowo-przyjętego członka do rejestru.
b) wypełnić kartę ewidencyjną,
c) założyć teczkę akt personalnych,
d) pobrać składki względnie zaliczyć na ich poczet sumy nadpłacone, przesłane przez uprzednia właściwą Izbę.

Uwaga: od lekarza wet. członka Izby, przeniesionego na teren innej Izby nie należy pobierać wpisowego,

e) poinformować nowego członka o jego obowiązkach,
f) wydać legitymację oznaczoną numerem rejestru.
g) przesłać Naczelnej Izbie odpis karty ewidencyjnej.

5. Członkowie przenoszący się na teren innego województwa, w okręgu działalności tej samej Izby, są obowiązani zgłosić zmianę stanowiska i miejsca zamieszkania, a Izba Okręgowa jest obowiązana wpisać te zmiany do karty rejestracyjnej i ewidencyjnej, oraz zawiadomić o tych zmianach Naczelną Izbę.

6. Jeśli członek Izby, który przeniósł się na teren innej Izby, wraca znowu, należy tylko wpisać datę jego powrotu do rejestru członków, do karty ewidencyjnej i karty kontowej składek, oraz wydać mu nową legitymację oznaczoną dawnym numerem rejestru.

7. Okręgowe Izby są obowiązane zawiadomić Naczelną Izbę o wszelkich zmianach dotyczących członków jak np. o wyjeździe, o zmianie stanowiska, o zmianie stanu cywilnego, o przeniesieniu na emeryturę, o skreśleniu na podstawie wyroku Sądu Dyscyplinarnego, o śmierci członka itp.

D. PROWADZENIE KORESPONDENCJI I PODZIAŁ SPRAW

1. Wszystkie Izby Okręgowe są obowiązane prowadzić korespondencję urzędową na blankietach jednolitego formatu i wzoru ustalonego przez Zarząd Naczelnej Izby (zał. Nr. 5).

2. Nazwy Izb Okręgowych muszą mieć urzędowe brzmienie:
1) Okręg. Izba Lek.-Wet. Warszawsko - Białostocka.
2) " " " Pomorsko - Mazurska.
3) " " " Łódzko - Kielecka.
4) " " " Poznańska,
5) " " " Śląska,
6) " " " Krakowska
7) " " " Lubelska.
Nazwy te nie mogą być zmieniane w celu nadania im brzmienia bardziej eufonicznego.

3. Dla ewdencji pism przychodzących i wychodzących należy prowadzić dziennik podawczo-nadawczy w/g załączonego wzoru (Nr 6). Dziennik podawczo-nadawczy stanowi kontrolę wpływów i wysyłki korespondencji.

4. Wszelkie pisma przychodzące należy oznaczyć pieczątką w/g wzoru:

Okr. Izba Lek. Wet. ....
Data wpływu ....
Nr. kol. dz. .... *zał.* ....
Znak akt. .... / ....
Nr. sprawy ....

5. Po wpisaniu daty wpływu i Nr. kolejnego dziennika korespondencja przychodząca zostaje przedłożona do wglądu Prezesowi Izby wzgl. osobie upoważnionej przez Prezesa. Korespondencja otrzymuje wówczas znak aktu i zostaje przydzielona do załatwienia.

6. Korespondencję oznaczoną znakiem akt, sekretariat Izby wpisuje do odnośnego spisu spraw (wzór Nr 7), poczym doręcza ją właściwemu referentowi. który kwituje odbiór w odnośnej rubryce dziennika podawczego.

7. Pisma wychodzące otrzymują numerację w/g znaku akt i kolejnego Nr spisu spraw np. Nr 11-6/3 oznacza sprawę dotyczącą zjazdu wzgl. konferencji. zanotowaną pod Nr. porz. 3 w spisie spraw oznaczonych znakiem 11—6 — wpisywanie Nr. kol. dziennika do numeracji korespondencji jest zbędne. Na kopii pism wychodzących winno być stwierdzenie dokonanej wysyłki przy pomocy pieczątki w/g wzoru:

Wysłano
dnia ....
Nr. kol. dz. ....
....
podpis

8. Pisma przychodzące, jak również pisma wychodzące, dotyczące jednej i tej samej sprawy, niezależnie od Nr. Nr. kolejnych dziennika, otrzymują

ten sam znak akt i Nr. kolejny spisu spraw, który otrzymało pierwsze pismo zapoczątkowujące daną sprawę i są przechowywane razem w ścisłej łączności, jako jedna sprawa.

9. Po ustaleniu przez Prezesa Izby wzgl. przez inną osobę upoważnioną przez Prezesa, że sprawa została ostatecznie załatwiona wszystkie pisma dotyczące tej sprawy, odpowiednio połączone zostają umieszczone w segregatorze, zawierającym sprawy oznaczone odnośnym znakiem akt.
10. Wszystkie ważne pisma, bilanse, zestawienia rachunkowe itp. winny być podpisane przez Prezesa i zależnie od rodzaju sprawy przez członka Zarządu, będącego kierownikiem danej agendy Izby, oraz winny być oznaczone pieczęcią urzędową. Podpisywać należy pod lub obok pieczęci. Nad podpisem musi być podane stanowisko w Izbie, a pod podpisem imię i nazwisko podpisującego. Pisma mniej ważne, które nie wymagają oznaczenia pieczącią, może podpisać osoba upoważniona przez Zarząd.
11. Wszystkie sprawy załatwiane w Izbie Okręgowej należy podzielić na trzy grupy:
    1) „sprawy do załatwienia"
    2) „sprawy w toku załatwiania" — przechowywane w osobnej teczce tzw. „terminatce",
    3) „sprawy załatwione" — przechowywane w oznaczonych teczkach (segregatorach).
12. Przy pismach wychodzących, na które oczekujemy odpowiedzi z kilku instytucyj lub większej ilości członków, należy założyć tzw. arkusze zbiorcze (zał. Nr. 8) i przechowywać je do zakończenia sprawy w teczce dla spraw „w toku załatwiania".
13. Sprawy poufne winny być ewidencjonowane w osobnym dzienniku przez sekretarza Izby względnie przez osobę upoważnioną przez Zarząd i zobowiązaną do tajemnicy.
14. Wszystkie Izby Okręgowe wprowadzą od dnia 1 stycznia 1948 r. jednolity podział spraw.
15. Akta oznaczone jednakowym znakiem akt powinny być umieszczone w osobnym segregatorze. Segregatory należy oznaczyć napisami i znakami (druk-tuszem).

ROZDZIAŁ III

GOSPODARKA FINANSOWA.

1. Okręgowe Izby są obowiązane wprowadzić od dnia 1 stycznia 1949 r. składki członkowskie co najmniej w wysokości ustalonej przez Naczelną Izbę w dniu 9 października 1948 r. t. j. w wysokości zł 500.— miesięcznie, przyczym składka ta obejmować będzie dotychczasowe wpłaty na fundusz wdów i sierot, i za organ prasowy izb.
2. W oparciu o § 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 17 stycznia 1946 r. Izby Okręgowe są obowiązane w przypadkach nieuregulownaia przez członków składek w terminie do dnia 10 każdego miesiąca — przesłać im upomnienia listem poleconym. Jeśli po dwukrotnym upomnieniu wysyłanym w odstępach jednomiesięcznych członek nie wpłaci należnych składek względnie wniesie odwołanie, Zarząd Okręgowej Izby jest obowiązany ściągnąć je w trybie egzekucji administracyjnej.
3. Tworzenie funduszów specjalnych poza funduszem wdów i sierot przez Okręgowe Izby może nastąpić tylko w przypadku zatwierdzenia ich przez Naczelną Izbę i może być dokonywane ściśle w sposób przez nią określony.
4. W gospodarce finansowej Izby ustala się następującą kolejność dysponowania środkami finansowymi będącymi w rozporządzeniu Izby:
    1) pokrycie własnych potrzeb Izby (wynagr. prac. urządz. biura) i t.p.
    2) składki na rzecz Naczelnej Izby, zwrot kosztów druku organu prasowego Izby,
    3) wypłaty z funduszu wdów i sierot,
    4) inne wydatki.
5. Okręgowe Izby prowadzą ewidencję składek w t.zw. kartotece kontowej składek, na kartach według załączonego wzoru (zał. Nr. 9). Niezależnie od kartoteki należy prowadzić książkę kontroli składek według załączonego wzoru (zał. Nr. 10).
6. Ewidencję wszystkich funduszów specjalnych Okręgowe Izby są obowiązane prowadzić w oddzielnych księgach kontroli funduszów specjalnych według załączonego wzoru (zał. Nr. 10).

    Uwaga: Przepisy pkt. 5 i 6 nie dotyczą tych Izb Okręgowych, które prowadzą księgowość systemem przebitkowym.
7. Przy przyjmowaniu wpłat należy wyraźnie zaznaczyć na asygnacie kasowej przychodowej, na jaki cel została dokonana wpłata, a to w celu ułatwienia pracy księgowemu. Wpłaty na składki i fundusze specjalne należy tego samego dnia wpisywać do kartoteki i do księgi kontroli.

ROZDZIAŁ IV.

KSIĘGOWOŚĆ

1. Izby Okręgowe prowadzą księgowość systemem „amerykańskim" z tym, że zamiast książki kontowej będzie prowadzona kartoteka kontowa (zał. Nr. 11).
2. Zaleca się prowadzenie księgowości systemem przebitkowym — przy którym buchalteria będzie prowadzić w sposób uproszczony konta składek, funduszów, i konta rozrachunkowe.
3. Z chwilą wprowadzenia t. zw. „referatu rozrachunkowego" prowadzenie księgowości systemem przebitkowym będzie obowiązywać wszystkie Izby Okręgowe.
4. Izby Okręgowe są obowiązane prowadzić księgowość w/g jednolitego planu kont.

    Plan kont grupowych:

Grupa:	I.	Kasa
„	II.	P. K. O. i Banki
„	III.	Składki i wpisowe
„	IV.	Koszty
„	V.	Dłużnicy i wierzyciele
„	VI.	Naczelna Izba
„	VII.	Ruchomości i sprawy majątkowe
„	VIII.	Nadzwyczajne dochody i wydatki
„	IX.	Fundusze własne i specjalne
„	X.	Fundusz amortyzacyjny
„	XI.	Sumy przechodnie (rozliczenia międzyokresowe)
„	XII.	Rachunki i zamknięcia.

Uwaga. W miarę potrzeby należy otwierać w dzienniku dodatkowe rachunki.

5. Każda z wyżej wymienionych grup dzieli się na szereg kont prowadzonych na osobnych kartach kontowych.

Zaleca się założenie kartoteki kontowej na kartach według załączonego wzoru (zał. Nr. 11). Kartotekę kontową należy trzymać w segregatorze lub w skrzynce a dla ułatwienia założyć skorowidz kont.

6. *Podział grup na poszczególne konta:*

Grupa: I. — na jedno konto „kasa",

„ II. — 1) konto P. K. O.
2) konto Bank

„ III. — konto „Składki członkowskie"
2) konto „wpisowe"

„ IV. — a) *koszty osobowe*
1) konto „władze Izby" (diety za posiedzenia)
2) konto „pobory urzędników"
3) konto „płace umowne" (od dzieła)
4) konto „robocizna"
5) konto „ustawowe świadczenia socjalne"
b) *koszty rzeczowe*
1) konto „utrzymanie lokali"
2) konto „przybory biurowe"
3) konto „czasopisma i książki"
4) konto „opłaty pocztowe, telefon itp."
5) konto „koszty podróży i przejazdów"
6) konto „koszty reprezentacji"
7) konto „koszty sądowe i notarialne"
8) konto „inne drobne koszty"

„ V. — a) dłużnicy
b) wierzyciele
dla każdego dłużnika względnie wierzyciela należy założyć osobne konto. Wyjątek stanowią konta członków, które są prowadzone oddzielnie w postaci t. zw. kartoteki kontowej składek.

„ VI. — osobne konto Naczelnej Izby:
a) konto „składki na rzecz Naczelnej Izby"
b) konto „zwrot kosztów druku organu prasowego Izb"

„ VII. — 1) konto „ruchomości" — niezależnie od tego konta należy prowadzić księgę ruchomości
2) konto „prawa majątkowe"

„ VIII. — a) *nadzwyczajne dochody:*
1) konto „ofiary"
2) konto „dotacje i subsydja"
3) konto „prowizja od funduszu samopomocowo - zapomogowego" — patrz wyjaśnienia do rachunku wyników.
4) konto „prowizja od Urzędu Skarbowego za rejestrację" i t.d.
b) *nadzwyczajne wydatki*
1) konto „ofiary i zapomogi"
2) konto „wydatki lat ubiegłych" i t.d.

„ IX. — a) *fundusze własne*
1) konto „fundusz zasobowy"
b) *fundusze specjalne*
1) konto „fundusz wdów i sierot"
2) konto „fundusz samopomocowo - zapomogowy"
4) konto „fundusz na budowę domu"
5) konto „fundusz Bratniej Pomocy Medyków Wet."
6) konto „fundusz stypendialny" i t.d.

„ X. — 1) konto „fundusz amortyzacyjny"

„ XI. — 1) konto „sumy przechodnie — rozliczenia między okresowe"

„ XII. — . . . .

7. Podstawą do księgowania są „dowody kasowe" jak np. kasowe asygnaty przychodowe i rozchodowe, dowody wpłat na P. K. O. lub na konto Bankowe, dowody wypłat z konta Bankowego lub P. K. O., noty memoriałowe, rachunki kredytowe i t.p.

W celu ułatwienia pracy księgowemu dowody te winny być ułożone w porządku chronologicznym w specjalnym segregatorze „do zaksięgowania".

Na każdym dowodzie musi być podany dokładnie przez skarbnika cel wpłaty lub wypłaty na:
„fundusz samopomocowy"
„fundusz wdów i sierot"
„fundusz zjazdowy"
„składki"
i t. d.

Każdy dowód musi być podpisany przez skarbnika oraz przez osobę przewidzianą regulaminem lub upoważnioną przez Zarząd. Przygotowane w ten sposób dowody buchalter księguje w dzienniku i w kartotece kontowej buchalteryjnej, oznaczone dowody numerem pozycji dziennika i odkłada je do segregatora „dowody kasowe zaksięgowane".

ROZDZIAŁ V.

SPRAWOZDANIE

W myśl § 22 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 17 stycznia 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o Izbach Lekarsko - Weterynaryjnych — Okręgowe Izby Lekarsko - Weterynaryjne są obowiązane przesyłać do wiadomości Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych za pośrednictwem Naczelnej Izby, sprawozdania roczne Zarządu, zamknięcia rachunkowe oraz sprawozdania roczne Komisji Rewizyjnych.

Sprawozdanie roczne winno być zatwierdzone przez Walne Zgromadzenie Członków Okręgowej Izby Lekarsko - Weterynaryjnej nie później niż w miesiącu marcu każdego roku i przesłane do Naczelnej Izby w nieprzekraczalnym terminie do dnia 31 marca każdego roku, — w sześciu egezemplarzach.

Sprawozdanie roczne Okręgowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej należy sporządzić według następującego planu:

W s t ę p.
I. Sprawy ogólno - organizacyjne.
II. sprawy zawodowe,
III. sprawy finansowo - gospodarcze.
IV. bilans na dzień 31. XII —— r. wraz z załącznikami,
V. rachunek wyników za rok ——
VI. preliminarz budżetowy na rok następny.
VII. plan pracy na rok następny.
Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej.

Ad — I Sprawy ogólno - organizacyjne:

1. Ewent. zmiany podstaw prawnych.
2. Ewent. zmiany w okręgach działalności.
3. Ewent. zmiany w ustroju Izby.
4. Skład personalny władz Izby na dzień 31. XII r.
   a) Zarząd: imiona, nazwiska i adresy prezesa, v-prezesa. sekretarza, zastępcy sekretarza. skarbnika, zastępcy skarbnika. gospodarza i członków zastępców.
   b) Komisja Rewizyjna: — imiona, nazwiska i adresy przewodniczącego. członków i członków zastępców,
   c) Sąd Dyscyplinarny: — jak wyżej.
   d) Delegaci do Naczelnej Izby: — jak wyżej.
5. Skład Komisyj powołanych do zadań specjalnych: jak wyżej.
6. Referenci prasowi czasopisma „Życie Weterynaryjne": jak wyżej,
7. Regulamin władz Izby.
8. Sprawy członkowskie:

a) Ilość lekarzy wet. na dzień 31. XII r. w/g stanu podanego przez Urząd Wojew. ....
Ilość członków na dzień 31. XII r. ....
Ilość lekarzy wet. na dzień 31. XII ..... r. niebędących członkami Izby ....

b) Ruch członków w roku sprawozdawczym:
Stan członków z dnia 1. I r. ....
Przybyło w roku sprawozdawczym ....
Ogółem przyjęto do dnia 31. XII r. ....
Skreślono w roku sprawozdawczym:
z powodu wyjazdu ....
z powodu śmierci ....
z powodu dyscypl. ....
z powodów innych ....
Razem.
Stan członków w/g kartoteki na 31. XII ..... r. ....

c) Lista członków w/g stanu na dzień 31. XII roku sprawozdawczego (imiona. nazwiska. adresy Br—Nr. rejestru),
d) Lista członków skreślonych w roku sprawozdawczym z zaznaczeniem powodów skreślenia.

9. Opis prac organizacyjnych.
10. Ilość i terminy Walnych Zgromadzeń Członków Izby w okresie sprawozdawczym.
11. Daty kontroli agend Izby dokonanych przez Komisję Rewizyjną w roku sprawozdawczym.
12. Ilość i daty posiedzeń Zarządu
13. Adres siedziby Izby. Dnie i godziny dyżurów agend Izby.
14. Ilość pism przyjętych i wysłanych przez sekretariat w roku sprawozdawczym.
15. Sprawy personalne pracowników biura Izby.
16. Sprawy lokalne Izby
i t. d.

Ad—II Sprawy zawodowe:

Tu należy omówić kolejno wszystkie sprawy dotyczące zawodu, które były załatwione przez Izbę Okręgową bezpośrednio względnie pośrednio przez Izbę Naczelną.

Szczególną uwagę należy zwrócić na następujące zagadnienia:

1. Sprawy praktyki lek.-wet. (taryfa opłat. zaopatrzenia w leki).
2. Sprawy podatkowe lek.-wet.
3. Sprawy lekarzy wet. państwowych. samorządowych i wolno praktykujących.
4. Sprawy społeczno - zawodowe jak czasopism weterynaryjnych Spółdzielni Lek.-Wet., domów wypoczynkowych, pomocy dla słuchaczy wydz. wet i t. p.
5. Sprawy dokształcania lekarzy wet. na stage'ach i kursach.
6. Sprawy studiów wet., praktyk dla studentów i t. p.
7. Zjazdy i konferencje.
8. Kontakty z zagranicą.
9. Współpraca z Ministerstwem Rolnictwa, urzędami i instytucjami.

Ad—III Sprawy finansowo - gospodarcze:

1. Fundusze własne (wpisowe, składki, ich wysokość)
2. Fundusze specjalne (charakterystyka i rozliczenia):
   a) fundusz wdów i sierot,
   b) fundusz samopomocowo - zapomogowy,
   c) fundusz zjazdowy.
   fundusze inne.

   W rozliczeniach z funduszów specjalnych należy podać:
   saldo z dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok sprawozdawczy:
   przychód w roku sprawozdawczym zł.
   razem przychód ....
   rozchód w roku sprawozdawczym ....
   saldo na 31 grudnia roku sprawozdawczego

   W rozliczeniach funduszów wdów i sierot, samopomocowo - zapomogowego i stypendialnego należy również podać ilość osób, które krzystały z funduszu oraz przeciętną sumę przypadającą na jedną osobę w roku sprawozdawczym.
3. Referat rozrachunkowy,
4. Inne sprawy o charakterze finansowo - gospodarczym.

Ad—IV Bilans na dzień 31 grudnia . . . . . (wzór). czyli salda stanu majątkowego oraz funduszów i zobowiązań Izby:

Stan czynny	Stan bierny
I. *Majątek stały:*	I. *Fundusze własne:*
1. Ruchomości	1. Fundusz zasobowy ....
2. Prawa majątkowe	2. Fundusz amortyzacyjny ....
II. *Udziały własne:*	II. *Fundusze specjalne:*
III. *Majątek płynny:*	1. Fundusz wdów i sierot ....
1. Kasa	2. Fundusz zapomogowo - samopomocowy ....
2. P. K. O.	3. Fundusz zjazdowy ....
3. Bank	4. Fundusze inne ....
4. Dłużnicy:	III. *Wierzyciele:*
a) Naczelna Izba	1. Naczelna Izba ....
b) inni dłużnicy	2. Inni wierzyciele ....
IV. *Rozliczenia międzyokresowe:*	IV. *Rozliczenia międzyokresowe:* ....
V. *Strata*	V. *Nadwyżka* ....
Suma bilansowa	Suma bilansowa ....

Księgowy
(—) imię, nazwisko

Pieczęć:

Skarbnik Izby
(—) imię, nazwisko

Prezes Izby
(—) imię, nazwisko

Objaśnienia do wzoru bilansu:

Stan czynny bilansu — są to salda kont majątkowych Izby.

Stan bierny bilansu — są to salda kont funduszów i zobowiązań Izby.

Objaśnienia do stanu czynnego:

Ad—I Majątek stały:

1. Ruchomości — wartość ruchomości jak np. urządzeń biurowych, maszyn biurowych i t.p.
2. Prawa majątkowe — wartość przeprowadzonych na koszt własny remontów lokali w obcych budynkach.

Ad—II Udziały własne — udziały członkowskie w innych instytucjach np. w Bankach, w Spódzielni, w Weterynaryjnym Instytucie Wydawniczym i t.p.

Ad—III *Majątek płynny:*

1. Kasa — gotówka w kasie zgodnie z saldem
4. Dłużnicy:
2. P. K. O. — stan konta w P. K. O. w/g wyciągu.
3. Bank — stan konta w Banku w/g wyciągu. książki kasowej,
   a) Naczelna Izba — saldo z rozliczeniem, stanowiące nadpłatę z tytułu składek względnie z tytułu innych wpłat czyli zadłużenie Naczelnej Izby w stosunku do Izby Okręgowej z tytułu otrzymania w roku sprawozdawczym sum przekraczających należność Naczelnej Izby (jeśli to miało miejsce).
   b) Inni dłużnicy — należność różnych dłużników, nie podawać zadłużeń członków z tytułu składek.

Ad—IV Rozliczenia międzyokresowe — t. zw. sumy przechodnie czyli wydatki roku następnego zapacone w roku sprawozdawczym np. komorne zapłacone z góry.

Objaśnienia do stanu biernego

Ad—I Fundusze własne:

1. Fundusz zasobowy — przekazane przez Walne Zebranie nadwyżki lat ubiegłych.

Ad—II Fundusze specjalne:

1. Fundusz wdów i sierot — saldo konta funduszu na którym są księgowane wpłaty członków i ofiary przeznaczone tylko na pomoc dla wdów i sierot po lekarzach wet. oraz wypłacone tym wdowom i sierotom zapomogi. Pieniędzy z tego funduszu nie należy używać na inne cele.
2. Fundusz samopomocowo - zapomogowy — o ile został stworzony przy Izbie. Wtedy należy podać saldo konta funduszu. stanowiące różnicę między wpływami i wydanymi zapomogami. Pieniędzy z tego funduszu nie należy używać na inne cele.
3. Fundusz zjazdowy.
4. Fundusz na budowę domu.
5. Fundusz Bratniej Pomocy Med. Wet. (Wrocław. Lublin),
6. Fundusz stypendialny,
7. Inne fundusze specjalne.

Ad—III Wierzyciele:

1. Naczelna Izba — należność Naczelnej Izby z tytułu niezapłaconych przez Izbę Okręgową składek za rok sprawozdawczy w ustalonym stosunku procentowym od sumy składek członkowskich.
2. Inni wierzyciele — inne zadłużenia Okręgowej Izby

Ad—IV Rozliczenia międzyokresowe — t. zw. sumy przechodnie np. nadpłaty członków z tytułu składek czyli składki roku następnego zapłacone przez członków w roku sprawozdawczym.

Załączniki do bilansu:

1. Wykaz dłużników,
2. Wykaz wierzycieli,
3. Inwentarz ruchomości,
4. Wyciąg z konta Naczelnej Izby.

Ad—V Rachunek wyników za rok.... (wzór)

W y d a t k i	D o c h o d y
1. Koszty administracyjne:	1. wpisowe
a) osobowe	2. składki członkowskie
b) rzeczowe	3. Fundusze specjalne:
c) składki na rzecz Nacz. Izby	a) Fundusz wdów i sierot
.2 Fundusze specjalne:	b) Fundusz samopomocowo - zapomogowy
a) Fundusz wdów i sierot	c) Fundusze inne
b) Fundusz samopomocowo - zapomogowy	4. odsetki od rachunków banków.
c) Fundusze inne	5. dochody nadzwyczajne
3. Podatki	6. strata za rok 1947
4. Odsetki wypłacone	
5. Nadzwyczajne wydatki	
6. Amortyzacja	
7. Zysk za rok	
R a z e m:	R a z e m:

ZAŁĄCZNIK DO RACHUNKU WYNIKÓW (wydatki)
RODZAJE KOSZTÓW.

a) *Koszty osobowe:*
1. władze (diety za posiedzenia)
2. Pobory urzędników
3. Płace umowne
4. Robocizna
5. Ustawowe świadczenia socjalne

b) *Koszty rzeczowe:*
1. utrzymanie lokali
2. przybory biurowe
3. czasopisma i książki
4. opłaty pocztowe, telefon i t.p:
5. koszty czasopisma „Życie Weterynaryjne"
6. koszty podróży
7. koszty reprezentacji
8. koszty sądowe i notarialne
9. inne drobne koszty

c) *Składki na rzecz Naczelnej Izby*

R a z e m:

Pieczęć: *Prezes Izby*
(—) imię, nazwisko

Księgowy *Skarbnik Izby*
(—) imię, nazwisko (—) imię, nazwisko

Objaśniena do wzoru rachunku wyników czyli do t. zw. rachunku strat i zysków:

Wydatki:

Ad 1. *Koszty administracyjne:*
a) osobowe (patrz rodzaje kosztów)
b) rzeczowe (patrz rodzaje kosztów)
c) składki na rzecz Naczelnej Izby.

Ad 2. *Fundusze specjalne* (wypłaty) z funduszu wdów i sierot, samopomocowo - zapomogowego i innych)

Ad 3. *Podatki* — opłaty stemplowe rejestracyjne oraz podatki obowiązujące Izbę Okręgową,

Ad 4. *Odsetki wypłacone*, czyli odsetki i koszta bankowe (kredytowe),

Ad 5. *Nadzwyczajne wydatki* — ofiary i zapomogi wypłacone z normalnych dochodów a nie z funduszów specjalnych oraz wydatki lat ubiegłych i t.p:

Dochody:

Ad 2. *Składki członkowskie* — podać tylko składki zapłacone na rok sprawozdawczy.
sprawozdawczym ofiary, dotacje i subsydia.

Ad 5. *Dochody nadzwyczajne* — otrzymane w roku
Prowizje od Urzędu Skarbowego za rejestrację w wysokości 3% wniesionych przez lekarzy wet. z tego tytułu opłat.
Prowizja od funduszu samopomocowo - zapomogowego tj. prowizje pobierane przez niektóre izby za czynności manipulacyjne w wysokości 5% od wpłaconych na ten fundusz sum.

U w a g a:

Z chwilą uchwalenia wyższych składek członkowskich, w których mieścić się będą opłaty na fundusz wdów i sierot i na utrzymanie organu prasowego znikną z rachunku wyników:

a) w dziale dochodów „fundusz wdów i sierot", który pozostanie tylko w dziale wydatków,
b) w dziale wydatków — poz. 5 kosztów rzeczowych koszty czasopisma „Życie Weterynaryjne".

Ad—VI *Preliminarz budżetowy na rok . . . . :(wzór)*

A. *D o c h o d y:*
I. Wpisowe,
II. Składki
III. Wpłaty na fundusze specjalne jak: fundusz wdów i sierot, samopomocowy, zjazdowy itp.

U w a g a:

wpłaty na fundusz należy podać w dziale dochodów tylko wtedy, gdy są uchwalone w formie stałych składek lub wpłat przy czym należy pamiętać, że preliminowane wpływy na fundusze specjalne muszą w tej samej wysokości być podane po stronie wydatków.

B. *W y d a t k i:*

I. *Koszty osobowe:*
1. władze — diety za posiedzenia
2. pobory pracowników
   a) sekretariatu
   b) księgowości
   c) innych
3. płace umowne np. honoraria adwokata, bilansówki itp:

4. robocizna
5. ustawowe świadczenia socjalne

II. Koszty rzeczowe:

1. utrzymanie lokali (komorne, światło, opał, porządki),
2. remonty lokaii,
3. przybory biurowe,
4. meble i urządzenia biurowe,
5. czasopisma i książki,
6. zwroty kosztów za druk „Życia Weter."
7. opłaty pocztowe, telefon i tp:
8. koszty podróży i przejazdów,
9. koszty reprezentacji (Walne Zgromadzenia, zjazdy itp.),
10. koszty sądowe i notarialne,
11. inne drobne koszty,

III. *Ubezpieczenia i opłaty:*

1. składki na rzecz Naczelnej Izby,
2. ubezpieczenia umowne (od ognia, kradzieży).

IV. *Podatki:*

1. opłaty stemplowe i rejestracyjne,
2. podatki obowiązujące Izbę:

V. *Amortyzacja:*

1. ruchomości,
2. nieruchomości:

VI. *Odsetki zapłacone:*

1. odsetki i koszty bankowe (kredytowe).

VII. *Nadzwyczajne wydatki:*

1. zapomogi z funduszów własnych,
2. zapomogi z funduszów specjalnych:
   a) z funduszu wdów i sierot (jak w dochodach)
   b) z funduszu samopomocowego (jak w dochodach).
3. subsydia (np. dla Koła Med. Wet.).
4. premie, nagrody.

Ad—VII *Plan pracy na rok następny.*

Zakończenie.

SPRAWOZDANIE KOMISJI REWIZYJNEJ ZA ROK...

Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej winno zawierać następujące dane:

1. Terminy przeprowadzonych w roku sprawozdawczym przez Komisję Rewizyjną ustawowych kontroli. W przypadku nie przeprowadzenia stosownie do § 11 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 17 stycznia 1946 r. dwóch kontroli w ciągu roku należy podać powody.
2. Ilość walnych zebrań członków i posiedzeń Zarządu. Jeśli Walne Zgromadzenia nie odbyły się, należy podać powody.
3. Czy wykonane zostały:
   a) przepisy dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r.,
   b) przepisy rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 17 stycznia 1946 r.,
   c) uchwały i instrukcje Naczelnej Izby,
   d) polecenia Zarządu Naczelnej Izby,
   e) uchwały Walnego Zgromadzenia Członków,
   f) uchwały Zarządu,
   g) zalecenia Komisji Rewizyjnej.
4. Czy działalność Izby była zgodna z obowiązującymi ustawami, regulaminami i statutami.
5. Czy zostały wpisane do księgi protokółów protokóły Walnych Zgromadzeń, posiedzeń Zarządu, kontroli Komisji Rewizyjnej.
6. Czy wypełniane są należycie obowiązki przez członków władz Izby oraz członków Izby. Jeśli nie — to jakie były tego powody i jakie zastosowano rygory.
7. Czy wypełniane są należycie obowiązki przez pracowników biura Izby oraz czy ilość ich i fachowe przygotowanie zapewnia należyte prowadzenie agend Izby.
8. Badanie kosztów administracyjnych osobowych i rzeczowych pod względem ich wysokości i celowości.
9. Jaki jest stan zadłużenia Izby.
10. Wynik badania kasy, książki kasowej i dowodów kasowych pod względem formalnym i rzeczowym.
11. Wysokość wpisowego i składek członkowskich oraz innych ciężarów nakładanych na członków Izby w roku sprawozdawczym.
12. Imienny wykaz członków zalegających ze składkami do trzech miesięcy, od trzech do sześciu miesięcy, powyżej sześciu miesięcy oraz członków, którzy nie wpłacili składek w roku sprawozdawczym.
13. Jakie zostały poczynione przez Zarząd Izby starania w kierunku wyegzekwowania należnych z tytułu składek i innych ciężarów sum.
14. Czy zostały przekazane Naczelnej Izbie składki. Jeśli nie — to dlaczego?
15. Wynik badania wykonania budżetu w roku sprawozdawczym według następującego wzoru:

Dochody/wydatki z rozbiciem na poszczególne pozycje —zwłaszcza w dziale	preliminowano	wykonano	przekroczono	niewykorzystano

16. Wyjaśnienie powodów przekroczenia sum preliminowanych względnie ich niewykorzystania szczególnie w odniesieniu do kosztów administracyjnych, rzeczowych i osobowych.
17. Wynik badania bilansu i rachunku wyników za rok sprawozdawczy ze szczególnym zwróceniem uwagi na konta kosztów, na konta dłużników i wierzycieli oraz na konta funduszów specjalnych.
18. Wynik badania rozliczeń funduszu wdów i sierot oraz funduszu samopomocowo-zapomogowego.
19. Wynik badania innych funduszów specjalnych.
20. Wynik badania preliminarza budżetowego i planu pracy na rok następny.
21. Ogólna ocena działalności Izby ze szczególnym uwzględnieniem spraw zawodowych i społeczno-zawodowych.
22. Wnioski Komisji Rewizyjnej:
   a) w kierunku ulepszenia organizacji i administracji Izby,

b) w kierunku ulepszenia księgowości,
c) w kierunku usprawnienia gospodarki finansowej,
d) o zatwierdzenie przez Walne Zgromadzenie sprawozdania rocznego, bilansu i rachunku wyników za rok sprawozdawczy i udzielenie Zarządowi absolutorium.
e) o zatwierdzenie preliminarza budżetowego i planu pracy na rok następny.

Niezależnie od sprawozdań rocznych Okręgowe Izby są obowiązane przesłać Naczelnej Izbie:

1) odpisy protokółów Walnych Zebrań.
2) Odpisy protokółów Komisji Rewizyjnej.

Ponadto Izby Okręgowe powinny przesłać do dnia 10 każdego miesiąca Naczelnej Izbie:

1) Zawiadomienie o zmianach w składzie władz Izby.
2) Zawiadomienie o zmianach w składzie członków.
3) Zawiadomienie o zmianach stanowiska, miejsca zamieszkania, stanu cywilnego itp. członka.
4) Odpisy kart ewidencyjnych nowo przyjętych członków.

ROZDZIAŁ VI.

PRZEPISY KOŃCOWE.

1) Instrukcja niniejsza nie może w niczym naruszać przepisów regulaminu wewnętrznego Izb Okręgowych.
2) **Nadal pozostają w mocy i obowiązują** Zarządzenie Naczelnej Izby z dnia 20.X.47 r. Nr. 62/47 w sprawie rejestracji lekarzy wet. z wyjątkiem ostatnich czterech punktów dotyczących obowiązków członka Izby przy przeniesieniu się członka na teren innej Izby.
3) **Tracą swą moc i przestają obowiązywać z dniem zatwierdzenia niniejszej instrukcji:**
   a) Zarządzenie Naczelnej Izby z dnia 27.2.48 r. Nr. 38/48 w sprawie obowiązku wypełniania ankiety sprawozdawczej.
   b) Instrukcja Naczelnej Izby dotycząca prowadzenia księgowości w Okręgowych Izbach Lekarsko-Weterynaryjnych.
4) Instrukcja niniejsza zatwierdzona została przez Walne Zgromadzenie Delegatów Izb Okręgowych do Izby Naczelnej w dniu 9.X.1948 r. i obowiązuje od dnia 1 stycznia 1949 r.

Komunikaty Okręgowych Izb Lekarsko - Weterynaryjnych

SPIS LEKARZY WET. CZŁONKÓW OKRĘGOWEJ IZBY LEKARSKO-WETERYNARYJNEJ WARSZAWSKO-BIAŁOSTOCKIEJ NA TERENIE WOJEW. WARSZAWSKIEGO

(w nawiasie miejsce i data uzyskania dyplomu lekarza wet.).

1. Albicki Eugeniusz (Kazań, 1907) — Maków Mazowiecki,
2. Ballogh Józef (Warszawa, 1930) — Radość k/W-wy, ul. Borkowska 4 m. 2,
3. Behal Stanisław (Lwów, 1937) — Działdowo, ul. Wolności 16,
4. Bieniak Władysław (Lwów, 1933) — Gostynin, Trakt Gąbiński 3,
5. Bielawski Aleksander (Warszawa, 1916)— Błędów, Rynek 29,
6. Borowski Wiesław (Warszawa, 1934) — Płock, ul. Piękna 5-b,
7. Brochocki Jerzy (Warszawa, 1934) — Sochaczew, ul. 1-go Maja 24 m. 7,
8. Chełmoński Józef (Charków, 1918) — os. Stare, pow. Błonie,
9. Chołodowicz Anatol (Charkow, 1916) — Sierpc, ul. Tułodzieckiego 26,
10. Cieślewski Stanisław (Dorpat, 1907) — Płońsk, ul. Wolności 20,
11. Dąbrowski Bolesław (Warszawa, 1938) — Sokołów, ul. Długa 83,
12. Deres Zygmunt (Warszawa, 1938) — Żelechów, ul. Chłopickiego 45,
13. Krasnosielska-Domańska Jadwiga (Warszawa, 1948) — Osieczek, gm. Konie, pow. Grójec,
14. Domański Jan (Warszawa, 1948) — Osieczek, gm. Konie, pow. Grójec,
15. Dorszewski Stanisław (Warszawa, 1932)— Lidzbark, ul. Drogowa 1,
16. Dr Eberle Jan (Lwów, 1924) — Łochów, pow. Węgrów,
17. Fankanowski Stanisław (Warszawa, 1934) — Zieluń, pow. Mława,
18. Filipowicz Stanisław (Dorpat, 1913) — Pruszków, ul. Szopena 8-b m. 3,
19. Formański Marceli (Warszawa, 1936) — Jeziorna, ul. Wilanowska 20 m. 1,
20. Franke Zygmunt Lublin, 1917) — Młocidowo,
21. Gliwa Wojciech (Lwów, 1917) — Młociny — Park, p. Łomianki,
22. Godlewska Jadwiga (Warszawa, 1936) — Piastów k/W-y, ul. P. Skargi 5,
23. Golański Jan (Warszawa, 1933) — Tarczyn, ul. Rynek 4,
24. Gościcki Rajmund (Warszawa, 1937) — Łomianki, gm. Młociny,
25. Grodzki Edward (Lublin, 1947) — Drwalew, pow. Grójec,
26. Gronek Zygmunt (Warszawa, 1947) — Iłów k/Sochaczewa,
27. Doc. Dr Hoppe Roman (Warszawa, 1935) — Przasnysz, ul. Świerczewo 41,
28. Hornung Zdzisław (Warszawa, 1939) — Warszawa-Bródno, ul. Myszyniecka 25 m. 5,
29. Hryckiewicz Wacław (Lwów, 1927) — Węgrów, ul. Piwna 21,
30. Janczyński Bohdan (Warszawa, 1915) — Tłuszcz, ul. Słowackiego 15,

31. Dr Jastrzębski Tadeusz (Warszawa, 1929) — Drwalew, pow. Grójec,
32. Kamiński Bolesław (Warszawa, 1936) — Ciechanów, ul. Zakroczymska 57,
33. Kania Hipolit (Lublin, 1946) — Nasielsk, ul. Browarna 6,
34. Klicki Stefan (Lwów, 1929) — Raciąż, ul. Kościelna 18,
35. Kochański Józef (Warszawa, 1939) — Drwalew, pow. Grójec,
36. Komarewicz Piotr (Warszawa 1935) — Sulejówek, ul. Reymonta 52,
37. Konopka Bolesław (Nowoczerkask, 1918) — Płock, ul. Sienkiewicza 2,
38. Konopka Eugeniusz (Lublin, 1948) — Gutarzewo, poczta Sochocin, pow. Płońsk,
39. Koprowski Eugeniusz (Warszawa, 1936)— Mława, ul. Reymonta 9,
40. Kozankiewicz Bohdan (Warszawa, 1939)— Brwinów, ul. Roli-Żymierskiego 25,
41. Koźliński Bohdan (Warszawa, 1947) — Ciechanów, ul. Wyzwolenia 7,
42. Kowalczyk Zdzisław (Warszawa, 1948) — Rembertów, ul. Piłsudskiego,
43. Krasnodębski Kazimierz (Warszawa, 1937) — Mińsk Mazowiecki, ul. Warszawska 35.
44. Kret Henryk (Warszawa, 1929) — Jadów. pow. Radzymin,
45. Dr Krupiński Józef (Nowoczerkask, 1917) — Wołomin, ul. Daszyńskiego 7,
46. Dr Kryński Stanisław (Warszawa, 1925) — Drobin, pow. Płock,
47. Książkiewicz Tadeusz (Warszawa, 1935) — Góra Kalwaria, Parcela Moczydłowska,
48. Kutaszewicz Eugeniusz (Dorpat, 1911) — w. Szyszki, pow. Pułtusk,
49. Lenczewski Bolesław (Lwów, 1923) — Radzymin, ul. Daszyńskiego 8,
50. Lenkiewicz Franciszek (Lwów, 1935) — Ostrołęka, ul. Piłsudskiego 19,
51. Lentz Eugeniusz (Warszawa, 1934) — Łaskarzew, ul. Cicha 2,
52. Liberadzki Józef (Warszawa, 1936) — Działdowo,
53. Lorenc Wiktor (Dorpat, 1908) — Włochy, ul. Kochanowskiego 5, m. 6,
54. Łubek Franciszek (Warszawa, 1929) — Irena, ul. Kościelna 14,
55. Mazurkiewicz Władysław (Lublin, 1946) — os. Dobre, pow. Mińsk Maz.,
56. Michalik Jan (Warszawa, 1937) — Garwolin, ul. Staszyca 54,
57. Dr Morawski Konstanty (Warszawa, 1938) — Piaseczno, ul. Rejtana 7,
58. Dr Mościcki Marian (Warszawa, 1929) — Sochaczew, ul. 1-go Maja 8,
59. Motyl Henryk (Warszawa, 1936) — os. Sobienie Jeziory, pow. Garwolin,
60. Mysiński Zygmunt (Warszawa, 1936) — Mszczonów, ul. Tarczyńska 5,
61. Myszkowski Czesław (Warszawa, 1932)— Ostrów Mazowiecka, ul. 11-go Listopada 9,
62. Nossarzewski Jan (Warszawa, 1900) — Milanówek, ul. Długa 27.
63. Nowicki Bolesław (Warszawa, 1933) — w. Duchnice, pow. warszawski,
64. Papciak Tomasz (Lwów, 1920) — Otwock ul. Warszawska 35,
65. Parzuchowski Wacław (Warszawa, 1935) — Wyszków, ul. Zakolejowa 7,
66. Pędzikowski Kazimierz (Warszawa, 1930) — Pułtusk, ul. Warszawska 160,
67. Pietrzak Michał (Warszawa, 1937) — Legionowo, ul. Batorego.
68. Piotrowski Teofil (Warszawa, 1934) — Łochów,
69. Plewiński Eugeniusz (Warszawa, 1931)— Grodzisk Mazowiecki, ul. Kilińskiego 10 — 3.
70. Polita Franciszek (Lwów 1823) — Sokołów, ul. Kosowska 47,
71. Pruszyński Jerzy (Warszawa, 1933) — Żyrardów, ul. Mickiewicza 6,
72. Radecke Edward (Warszawa, 1947) — Kosów Lacki, pow. Sokołów,
73. Rejment Tadeusz (Warszawa, 1938) — Kałuszyn, ul. Pierackiego 39-a,
74. Niklewska - Reszke Maria (Warszawa, 1934) — Sierpc, ul. Gimnazjalna 3, m. 1,
75. Rogiński Zenon (Warszawa, 1931) — Drwalew, pow. Grójec,
76. Rowicki Józef (Warszawa, 1929) — Falenica, ul. Teatralna 12,
77. Rozwadowski Konrad (Warszawa, 1947)— Mogielnica, ul. ks. Zagańczyka 18,
78. Rybicki Marian (Warszawa, 1933) — w. Gałki, pow. Sokołów,
79. Sarna Władysław (Lwów, 1923) — Pułtusk, ul. Kościuszki 160,
80. Dr Składnik Józef (Warszawa, 1928) — Serock, n/Narwią,
81. Soporek Edward (Warszawa, 1940) — Grodzisk Maz., ul. Kościuszki 31, m. 5,
82. Śniegocki Zygmunt (Lwów, 1928) — Sierpc, ul. Bandurskiego 3,
83. Starzycki Czesław (Warszawa, 1938) — Sierpc, ul. Lisa Kuli 2,
84. Subda Franciszek (Lublin, 1945) — Strzegowo, pow. Mława,
85. Sypniewski Władysław (Warszawa, 1938) — Błonie k/W-wy, ul. Rokicka 5,
86. Szadkowski Franciszek (Warszawa, 1930) — Sochaczew, ul. Reymonta 24, m. 14,
87. Szczeciński Stefan (Warszawa, 1948) — Ciechanów, ul. Sienkiewicza 37,
88. Szewczyk Ignacy (Warszawa, 1932) — Garwolin, ul. Poprzeczna 2,
89. Szparkowski Mieczysław (Warszawa, 1939) — Sierpc,
90. Szymański Józef (Nowoczerkask, 1939— Mińsk Maz., ul. Warszawska 75, m. 2-A,
91. Śliwowski Władysław (Warszawa, 1931) — Garwolin, Targowica 3,
92. Śmielewski Zdzisław (Warszawa, 1938)— Goworowo, pow. Ostrołęka,
93. Trojan Stanisław (Lwów, 1929) — Pruszków, ul. Owocowa 17, m. 9,
94. Ukleja Wiktor (Warszawa, 1931) — Grójec, ul. Walki Młodych 17-a.

95. Wakuła Adam (Warszawa, 1912) — Błonie, ul. Poznańska 1,
96. Walter Leon (Lwów, 1921) — w. Skorosze, pow. warszawski,
97. Winiarski Stanisław (Warszawa, 1937) — Mrozy, pow. Mińsk Maz.,
98. Wiśniowiecki Jerzy (Warszawa, 1936) — Gąbin, ul. Dobrzykowska 1,
99. Witowski Czesław (Lwów, 1911) — Milanówek, Bulwar Stalina 13, m. 2,
100. Własenko Aleksy (Charków, 1915) — os. Myszyniec, pow. Ostrołęka,
101. Wojczal Antoni (Lublin, 1946) — Sokołów Podl., ul. Węgrowska 2,
102. Wróblewski Stefan (Lwów. 1927) — Gostynin, ul. Płocka 21.
103. Wyglądało Aleksander (Warszawa, 1937) — Płońsk, ul. Ogrodowa 11,
104. Zakaszewski Mieczysław (Warszawa, 1913) — Sierpc, Pl. Wolskiego 21,
105. Zawidzki Jan (Dorpat, 1910) — Grójec, ul. Poświętna 8,
106. Zienkiewicz Andrzej (Warszawa, 1947) — Drwalew, pow. Grójec.
107. Ziętarski Alfons (Warszawa, 1930) — Płock, ul. Kazimierza Wielkiego 55.
108. Złotnicki Edward (Warszawa, 1914) — Michałowice, pow. warszawski,
109. Zuberbier Jerzy (Warszawa, 1934) — Grójec, ul. Lewiczyńska 9-a.
110. Żyżyński Zdzisław (Warszawa, 1947) — Gołków, ul. Skrzetuskiego 23.

SPIS LEKARZY WETERYNARYJNYCH CZŁONKÓW OKRĘGOWEJ IZBY LEKARSKO - WETERYNARYJNEJ WARSZAWSKO - BIAŁOSTOCKIEJ NA TERENIE M. ST. WARSZAWY

(w nawiasie miejsce i data uzyskania dyplomu lekarza wet.).

1. Badowski Tytus (Lwów, 1909 — Warszawa, ul. Piusa XI 48, m. 15,
2. Bachurzewski Kazimierz (Moskwa, 1915)— Warszawa, ul. Opoczyńska 6, m. 3,
3. Bida Władysław (Warszawa, 1948) — Warszawa, ul. Asfaltowa 12, m. 12.
4. Dr Borowiec Stanisław (Warszawa, 1936) — Józefów k/Otwocka, ul. Wiejska 28,
5. Bratecki Leon (Warszawa, 1937) — Warszawa, ul. Polna 38, m. 5,
6. Brenda Stanisław (Warszawa, 1928) — Warszawa, ul. Zamojskiego 15, m. 4,
7. Burchaciński Witold (Warszawa, 1939)— Warszawa, ul. Grażyny 18, m. 11,
8. Ćwirko - Godycki Beniamin — (Warszawa, ul. Mała 9, m. 17,
9. Czermiński Tadeusz (Warszawa. 1939) — Warszawa, ul. Belgijska 9,
10. Deryło Jan (Warszawa, 1938) — Warszawa, ul. Białostocka 46, m. 7,
11. Dr Dziżyński Aleksander (Warszawa, 1932) — Wawer k/W-wy, ul. Potockich 16,
12. Dr Didkowski Bohdan (Warszawa. 1932)— Warszawa, ul. Marszałkowska 95, m. 17,
13. Gruszecki Stefan (Lwów, 1940) — Warszawa, ul. Kopernika 4, m. 13,
14. Grochowski Jan (Lwów, 1926) — Warszawa, ul. Mińska 26, m. 6,
15. Goller Bogumił — Piaseczno k/W-wy, ul. Świetojańska 27,
16. Girys Mikołaj (Wrocław, 1947) — Anin k/W-wy, ul. Parkowa 38,
17. Górski Kazimierz (Warszawa, 1932) — Warszawa, pl. Inwalidów 4—6—8, m. 17,
18. Grądzki Donat — Warszawa, ul. Lipska 26, m. 3,
19. Grzymała Jan (Warszawa, 1938) — Komorów, ul. Brzozowa 11-a,
20. Gajek Alojzy (Lublin, 1947) — Warszawa, ul. Marszałkowska 18, m. 5,
21. Hay Jan (Warszawa, 1933) — Warszawa, ul. Radziłowska 6, m. 2,
22. Dr Harland Henryk (Nowoczerkask, 1917) — Warszawa, ul. Piusa 1-b, m. 15-a,
23. Held Seweryn (Warszawa, 1946) — Warszawa ul. Zagórna 12, m. 5,
24. Hołuj Mieczysław (Warszawa. 1940) — Warszawa, ul. Walecznych 8, m. 1,
25. Dr Johann Rudolf (Lwów, 1916) — Warszawa, ul. Zamojskiego 15, m. 2,
26. Jużak Bronisław (Lwów, 1929) — Warszawa, ul. Asfaltowa 12,
27. Kiszkiel Mirosław (Warszawa, 1933) — — Warszawa, ul. Chmielna 34, m. 7,
28. Dr Kejdana Stefan (Lwów, 1923) — Warszawa, ul. Bałuckiego 24, m. 6,
29. Kołtoński Janusz (Lwów, 1909) — Milanówek k/W-wy, ul. Podgórna 38, m. 2,
30. Prof. Dr Koeppe Stefan (Lwów, 1921) — Warszawa, ul. Madalińskiego 73, m. 85,
31. Koskowski Anastazy (Dorpat, 1909) — Warszawa - Służewiec, Tor Wyścigowy,
32. Dr Krauss Stanisław (Lwów, 1926) — — Warszawa, ul. Asfaltowa 12, m. 8,
33. Lech - Miroszowa Romualda (Lublin, 1945) — Warszawa, ul. Tarchomińska 12, m. 8,
35. Lejbrandt Eugeniusz (Warszawa, 1931) — Warszawa, ul. Czeska 7. m. 5,
36. Dr Lipnicki Janusz (Warszawa, 1937) — Warszawa, ul. Filtrowa 62, m. 21,
37. Łukaszewicz Józef (Warszawa, 1937) — Warszawa, ul. Walecznych 40, m. 4,
38. Majewski Janusz (Warszawa, 1931) — Warszawa. ul. Górnośląska 16, m. 4,
39. Marański Czesław (Warszawa, 1939) — Warszawa, ul. Targowa 53, m. 16,
40. Dr Marczyński Jan (Lwów, 1924) — Warszawa, Al. Jerozolimskie 75, m. 23,
41. Mika Mieczysław (Warszawa, 1935) — Warszawa, ul. Inżynierska 9. m. 25,

42. Minakowski Wacław (Warszawa, 1939) — Milanówek, ul. Czubińska 10,
43. Dr Nagórski Feliks (Warszawa, 1933) — Warszawa, ul. Grochowska 272,
44. Omelan Włodzimierz (Lwów, 1932) — Warszawa, ul. Targowa 46, m. 3,
45. Osiński Janusz (Warszawa, 1934) — Warszawa, ul. Berezyńska 14, m. 4,
46. Pawel Alfred (Warszawa, 1931) — Warszawa, ul. Stalowa 35, m. 22,
47. Piotrowski Józef (Lublin, 1945) — Brwinów, ul. Plantowa 5, m. 6,
48. Perchuć Jan (Warszawa, 1931) — Rembertów, ul. Piłsudskiego 11,
49. Petrych Jan (Warszawa, 1928) — Warszawa, Al. Jerozolimskie 11, m. 20,
50. Pietraszewski Piotr (Lublin, 1945) — Warszawa, Al. Waszyngtona 104, m. 7,
51. Ponge-Kowalewska Henryka (Warszawa, Al. Niepodległości 231, m. 87,
52. Preibisch Jerzy (Warszawa, 1938) — Warszawa, ul. Miedziana 8, m. 41,
53. Pluszyński Edward (Warszawa, 1936) — Warszawa, ul. Marszałkowska 95, m. 17,
54. Porębowicz Józef (Charków, 1906) — Warszawa, ul. Dygasińskiego 7,
55. Dr Rudziński Konstanty (Warszawa, 1933) — Warszawa, ul. Targowa 63, m. 46,
56. Rostkowski Tadeusz (Warszawa, 1932) — Warszawa, ul. Zwycięzców 31-a, m. 5,
57. Dr Sieńczewski Stanisław (Nowoczerkask, 1917) — Warszawa, ul. Lubartowska 19, m. 2,
58. Sierzpowski Anatoliusz (Warszawa, 1947) — Warszawa, ul. Żółkiewskiego 6, m. 2,
59. Śmieszek Zenon (Warszawa, 1936) — Warszawa, ul. Berezyńska 7, m. 5,
60. Sokołowski Stanisław (Warszawa, 1933) — Warszawa, ul. Żymirskiego 88, m. 10,
61. Szpac Władysław (Lwów, 1940) — Warszawa, ul. Jagiellońska 27, m. 9,
62. Dr Szyfelbejn Edward (Warszawa, 1931)— Warszawa, ul. Marszałkowska 43,
63. Doc. dr Różycki vel Szwejkowski Heliodor (Warszawa, 1930) — Warszawa, ul. Grochowska 261, m. 10,
64. Karaszewicz - Szczypiorkowski Stanisław (Warszawa, 1937) — Warszawa, ul. Wawelska VI-6,
65. Stypułkowski Władysław (Warszawa, 1948) — Warszawa, ul. Obozowa 69, m. 15,
66. Stefaniak Wiktor (Warszawa, 1947) — Warszawa, ul. Mickiewicza 34/36, m. 32,
67. Borkowska - Trippenbach Barbara (Warszawa, 1946) — Warszawa, ul. Mickiewicza 19—5,
68. Taborski Aleksander (Warszawa, 1932) — Warszawa — Służew, Ferma P. Z. H.
69. Urban Stefan (Warszawa, 1931) — Warszawa, ul. Słoneczna 50, m. 53,
70. Dr Trojanowski Wiktor (Warszawa, 1936) — Warszawa, ul. Zygmuntowska 14, m. 43.
71. Dr Wigocki Ludwik (Lwów, 1913) — Warszawa, ul. Grochowska 86, m. 10.
72. Wnenk Sylwester (?) — Warszawa, ul. Mickiewicza 16, m. 11.
73. Walczak Józef (Warszawa, 1947) — Włochy, ul. Piłsudskiego 17, m. 5,
74. Dr Wiktorski Paweł (Bologna, 1947) — Żyrardów, ul. Barowa 9, m. 2,
75. Witek Karol (Lwów, 1913) — Włochy, ul. Inżynierska 4,
76. Zgorzelski Zygmunt (Warszawa, 1936) — Warszawa, ul. Ząbkowska 3, m. 14,
77. Dr Żebrowski Stefan (Warszawa, 1935) — Warszawa, ul. Walecznych 42, m. 6,
78. Zawirska - Stefaniakowa Anna (Warszawa, 1947) — Warszawa, ul. Mickiewicza 34, m. 32.

SPIS LEKARZY WETERYNARYJNYCH CZŁONKÓW OKRĘGOWEJ IZBY LEKARSKO-WETERYNARYJNEJ WARSZAWSKO-BIAŁOSTOCKIEJ NA TERENIE WOJEWÓDZTWA BIAŁOSTOCKIEGO.

(w nawiasie miejsce i data uzyskania dyplomu lekarza wet.).

1. Białostocki Jakób (Lwów, 1930) — Białystok, ul. Mazowiecka 1—5,
2. Błoński Jan (Warszawa, 1936) — Brańsk, ul. Kościuszki 5,
3. Fiedorowicz Wacław (Lwów, 1933) — Bielsk - Podl., ul. 11-go Listopada 23,
4. Godycki - Cwirko Aleksander (Dorpat, 1910) — Janów. pow. sokólski,
5. Gorczyński Bronisław (Lwów, 1929) — Sokoły, pow. Wysokie - Maz.,
6. Gorczyński Stanisław (Dorpat. 1911) — Ciechanowiec, ul. Wspólna 61,
7. Dr Grudzień Stanisław (Kazań, 1915) — Suwałki, ul. Utrata - Długa 8,
8. Jakowicki Czesław (Lwów, 1935) — Łomwo, ul. Szczuczyńska 21,
9. Jakowicki Czesław (Lwów, 1935) — Łomża, ul. Zawadzka 7,
10. Jarmołowicz Włodzimierz (Dorpat, 1915)— Kolno, ul. 11-go Listopada 23,
11. Jaźwiński Franciszek (Lublin, 1948) — Michałki, pow. Wysokie Maz.
12. Juzwa Stanisław (Lwów, 1933) — Grajewo, ul. 11-go Listopada 2,
13. Kobosko Stanisław (Lwów, 1941) — Wysokie - Maz.,
14. Konopacki Franciszek (Lwów, 1936) — Knyszyn, pow. Białystok,
15. Kusio Aleksander (Nowoczerkask, 1918)— Łomża, ul. Nowogrodzka 3,
16. Łowkis Henryk (Warszawa, 1935) — Białystok, ul. Antoniukowska 23,

17. Malinowski Stanisław (Warszawa, 1931) — Augustów, ul. Sienkiewicza 16.
18. Nielubowicz Stanisław (Dorpat, 1910) — Białystok, ul. Jagiellońska 2,
19. Orechwo Stanisław (Warszawa, 1933) — Białystok, ul. Świętojańska 18, m. 8,
20. Ostapczuk Kazimierz (Lublin, 1947) — Augustów, ul. Sienkiewicza 4,
21. Pacewicz Stanisław (Lwów, 1939) — Sokółka, ul. Kościelna 21,
22. Pieniążek Edward (Lwów, 1933) — Hajnówka, ul. 3-go Maja 29,
23. Soprun Stefan (Brno, 1932) — Olecko, ul. Rzeźnicka 6.
24. Tabin Marian (Lwów, 1938) — Siemiatycze, ul. 11-go Listopada 55,
25. Wilczyński Mikołaj (Warszawa, 1932) — Białystok, ul. Grunwaldzka 45, m. 6,
26. Wyczółkowski Józef (Warszawa. 1932) — Czyżew, pow. Wysokie Maz.,
27. Zdrodowski Adam — Zambrów, ul. Mazowiecka 1.

Zarząd Okręgowej Izby Lekarsko - Weterynaryjnej Warszawsko-Białostockiej prosi wszystkich P.T. Kolegów o nadsyłanie sprostowań mogących zaistnieć niedokładności w trakcie sporządzania niniejszego spisu.

Z Okręgowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej Pomorsko - Mazurskiej

SPRAWOZDANIE

Z KURSU BADANIA RYB, PRZEDŁOŻONE NACZELNEJ IZBIE LEK. - WETER. PRZEZ ZARZĄD OKRĘGOWEJ IZBY LEKARSKO - WETERYNARYJNEJ POMORSKO - MAZURSKIEJ

Zarząd Okręgowej Izby Lekarsko - Weterynaryjnej Pomorsko - Mazurskiej przedkłada sprawozdanie z kursu badania ryb zorganizowanego dla lekarzy weterynaryjnych.

Szybki rozwój naszego rybołóstwa morskiego i słodkowodnego, wzrost spożycia ryb w kraju, a także wzmagający się z dnia na dzień eksport ryb wymaga odpowiedniego dozoru nad rybami i produktami z mięsa rybiego, zapewniającego tym artykułom żywności pierwszorzędną jakość, a przede wszystkim zdrowotność.

Zagadnieniem tym winni być najbliżej zainteresowani lekarze wet., którzy z racji swego przygotowania fachowego są w pierwszym rzędzie powołani do wykonywania dozoru mającego zapewnić zdrowotność mięsa rybiego przeznaczonego do spożycia ludzkiego.

Ryby i przetwory rybne wywożone zagranicę muszą mieć zapewnioną urzędową ocenę lekarsko - weterynaryjną. Wymagają tego umowy zawierane między Polską, a krajami importującymi od nas ryby i przetwory rybne.

Dozór nad tymi artykułami w obrocie krajowym dotychczas nie jest uregulowany. Główną tego przyczyną jest brak u nas jeszcze przygotowanego personelu.

Wykonanie dozoru łączy się z umiejętnością badania ryb i wydania należytej oceny.

Zagadnienie to staje w rzędzie zagadnień higieny weterynaryjnej obok zagadnienia nadzoru nad badaniem mięsa zwierząt ciepło — krwistych, a specjalne wykształcenie lekarzy wet.. ich przygotowanie w zakresie higieny środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego predestynuje ich w pierwszym rzędzie do podjęcia tego zadania.

Dla uzupełnienia wiadomości lekarzy wet. z zakresu badania ryb i dla zapoznania ich z całokształtem zagadnień związanych z obrotem rybami i produktami z mięsa rybiego Okręgowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna Pomorsko - Mazurska zorganizowała kurs badania ryb za zgodą Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych wyrażoną w piśmie z dnia 6.XII.1948 r. Nr W. A. III-11/6.

Na kurs przybyło ogółem 20 lekarzy wet. z następujących województw:

1.	Gdańskiego	8 lekarzy wet.
2.	Pomorskiego	4 „ „
3.	Śląskiego	1 „ „
4.	Szczecińskiego	2 „ „
5.	Olsztyńskiego	1 „ „
6.	Białostockiego	1 „ „
7.	Lubelskiego	1 „ „

Kurs odbył się zgodnie z programem w dniach 17—24 I.49 r. przy poparciu i pomocy Instytutu Medycyny Morskiej i Tropikalnej w Gdańsku — Wrzeszczu przy równoczesnym wykorzystaniu pomieszczeń w Centrali Rybnej w Gdyni.

Wykładowcami na kursie byli wybitni specjaliści w dziedzinie zagadnień biologii morza, ichtiologii, rybołówstwa, przetwórstwa rybnego, oraz badania środków spożywczych, dzięki którym kurs miał zapewniony wysoki poziom fachowy.

Wykładowcami na kursie byli:

Dr K. Demel, biolog, autor książki „Biologia morza" i Inż. F. Chrzan, obaj z Morskiego Laboratorium Rybackiego.

Dr W. Cięglewicz, Dyrektor Morskiego Instytutu Rybackiego.

Inż. M. Zięcik. Dyrektor Morskiego Urzędu Rybackiego.

Inż. Freitag, Inspektor Standaryzacji Ryb,

Prof. Dr J. Morzycki, Dyrektor Instytutu Medycyny Morskiej i Tropikalnej,

Inż. Szybalski, asystent Politechniki Gdańskiej,

Prof. Dr A. Stryszak, profesor Uniw. Warszawskiego,

Dr Grabda E., Kierownik Zakładu Chorób Ryb P. I. W. w Bydgoszczy i Dr A. Spryszak, prezes Okr. Izby Lek. Wet. Pomorsko-Mazurskiej.

W ciągu 47 godzin wykładów, ćwiczeń i pokazów lekarze wet., uczestnicy kursu, zapoznali się z całokształtem zagadnień związanych z połowem, przewozem, przechowywaniem, oczyszczaniem, konserwowaniem i przetwórstwem ryb.

Wyjazd kutrem rybackim na morze zetknął lekarzy wet. z ciężką pracą rybaka na morzu, przesłuchane wykłady wzbogaciły ich wiedzę ogólną, ćwiczenia laboratoryjne nauczyły praktycznego badania ryb, oraz oceny ryb i produktów mięsa rybiego, liczne pokazy i dokładne zwiedzenie chłodni rybnych, zamrażalni, przetwórni rybnych, wędzarni ryb, solarni, wytwórni konserw rybnych, fabryki mączki rybnej itp. zapoznały lekarzy wet. z techniczną stroną obrotu rybami i przetwórstwa rybnego.

Końcowe colloqium, przeprowadzone przez Komisję w składzie: Dr K. Demel, Dr W. Cięglewicz i Prof. Dr A. Stryszak, wykazało, że uczestnicy kursu wynieśli duże wiadomości i zdobyli przygotowanie do wykonywania dozoru nad rybami i przetworami rybnymi.

Wykaz lekarzy wet., którzy ukończyli kurs i zdali końcowe colloqium z wynikiem pomyślnym, załącza się.

Przeszkoleni na kursie lekarze wet. mogą być wykorzystani dla zapewnienia naszemu eksportowi ryb i przetworów rybnych należytego nadzoru i wymaganej oceny lekarsko - weterynaryjnej, a także dla wykonania kontroli sanitarno-weterynaryjnej nad rybami i przetworami rybnymi przeznaczonymi do spożycia wewnątrz kraju.

Należy podkreślić, że omawianemu kursowi towarzyszyła bardzo serdeczna atmosfera, wyrażająca się serdeczną życzliwością władz i instytucji rybackich.

Wg opinii tychże władz i instytucji rybackich lekarze wet., należycie przygotowani do współpracy w zakresie zapewnienia rybom i przetworom rybnym należytej jakości i zdrowotności, to niezwykle ważny czynnik zwiększający wartość ryby, jako artykułu żywności, a przez to wzmagający siłę gospodarczą naszego kraju.

Władze rybackie odczuwając dotychczas brak potrzebnej im współpracy czynnika lekarsko-weterynaryjnego z radością i pełnym uznaniem przyjęły fakt zorganizowania dla lekarzy wet. kursu badania ryb i zbliżenia ich do zagadnień rybnych.

Kurs zakończony został wspólnym posiłkiem złożonym z różnego rodzaju dań rybnych oraz wspólną fotografią.

Uczestnicy kursu na dowód odbycia kursu i zdania końcowego colloqium z wynikiem pomyślnym otrzymają odpowiednie świadectwa.

Na zakończenie sprawozdania Zarząd Okręgowej Izby Lekarsko - Weterynaryjnej Pomorsko-Mazurskiej prosi Zarząd Naczelnej Izby Lekarsko - Weterynaryjnej oraz Departament Weterynarii i Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych o rozpracowanie sprawy powierzenia lekarzom wet. dozoru sanitarno-weterynaryjnego nad rybami i przetworami rybnymi.

Zorganizowany kurs stworzył pierwszą kadrę lekarzy wet., przygotowanych do podjęcia powyższego zadania, a równocześnie wytyczył drogę, na której może nastąpić przygotowanie innych lekarzy wet. powołanych do wykonania nadzoru nad rybami jako codziennym artykułem żywności.

W związku z powyższym Zarząd Izby prosi jednocześnie o rozważenie możliwości wprowadzenia do obowiązującego programu studiów lekarsko-weterynaryjnych zagadnienia badania ryb

DZIAŁ URZĘDOWY

WNIOSKI KOMISJI WETERYNARYJNEJ UCHWALONE NA ZJEŹDZIE PAŃSTWOWEJ SŁUŻBY ROLNICZEJ PRODUKCJI ZWIERZĘCEJ W KRAKOWIE W DNIU 24—26 STYCZNIA 1949 r.

Zgodnie z apelem Ministra Rolnictwa i R. R. służba wet. podejmuje najściślejszą współpracę z państwową służbą hodowlaną na wszystkich szczeblach celem podniesienia hodowli zwierząt pod względem ilościowym i jakościowym i zobowiązuje się: do racjonalnego zwalczania zaraźliwych chorób zwierz. chorób hodowlanych i przychówka, do rozbudowy lecznic państwowych oraz szerzenia oświaty rolniczej z dziedziny weterynarii wśród ludności wiejskiej.

Celem rozszerzenia opieki weterynaryjnej nad produkcją zwierzęcą Zjazd uważa za konieczne:

1. uspołecznienie służby wet. przez szybkie wprowadzenie w życie ustawy o planowym rozmieszczeniu lekarzy wet.;

2. przez powiększenie sieci lecznic i przychodni dla zwierząt w 1949 r. do liczby 400 oraz

3. wyposażenie tych ośrodków leczniczych w samochody.

Służba wet. zobowiązuje się:

1. przeprowadzić w 1949 r. masowe dobrowolne szczepienia trzody chlewnej przeciw różycy w ilości co najmniej o 1.000.000 szt. więcej niż w roku zeszłym, ze specjalnym uwzględ-

nieniem gospodarstw mało i średniorolnych oraz akcji kontraktacyjnej;

2. zakończyć w 1949 r. masową akcję mallenizacyjną na pozostałym terenie 8 województw;

3. przystąpić w 1949 r. do masowej akcji zwalczania gruźlicy, choroby Banga, jałowości i chorób przychówka, przede wszystkim na terenie państwowych gospodarstw rolnych.

Lekarze weterynaryjni stojąc na stanowisku całkowitej słuszności nauki Miczurina i Łysenki popartej szerokim doświadczeniem biologów i weterynaryjnych uczonych radzieckich zobowiązują się zwracać szczególną uwagę przy hodowli zwierząt i zwalczaniu chorób na warunki środowiska i żywienie zwierząt.

Zjazd uważa za konieczne, ażeby uczelnie weterynaryjne i inne placówki naukowe zwróciły szczególną uwagę na ścisłe powiązanie najnowszych osiągnięć naukowych z praktyką, szkoliły w tym kierunku młodzież akademicką — uwzględniały w najszerszym zakresie tematykę ustaloną przez Radę Naukową Rolnictwa.

Państwowy Instytut Weterynaryjny w Puławach zobowiązuje się:

1. zwiększyć produkcję biopreparatów do ilości potrzebnej do całkowitego wykonania zobowiązań służby wet. w 1949 r. w ilości globalnej 75.000 l. środków biologicznych;

2. usprawnić działalność Wojewódzkich Zakładów Higieny Wet. przez zwiększenie ilości badań z 300.000 w 1948 r. do 350.000 w 1949 r. oraz uruchomić 2 nowe W. Z. H. we Wrocławiu i Szczecinie:

3. rozwiązać najpilniejsze problemy naukowo - doświadczalne dotyczące zwalczania chorób hodowlanych.

Służba weterynaryjna zobowiązuje się do energicznej i ścisłej współpracy w zakresie wykonywania dekretu o ochronie hodowli zwierząt, uważając za konieczne uproszczenie akcji brakowania zwierząt oraz ułatwienie zbytu zwierząt nadających się do hodowli, a nie znajdujących na miejscu nabywców.

W związku z reorganizacją obrotu zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego służba wet. zobowiązuje się do pełnego obsłużenia tego obrotu pod względem nadzoru sanitarno-weterynaryjnego.

Służba weterynaryjna uważa, że upowszechnienie dobrowolnego ubezpieczenia zwierząt od wypadków przyczyni się wydatnie do podniesienia hodowli wśród drobnych rolników i zobowiązuje się do aktywnego udziału w tej akcji.

Służba weterynaryjna dla zwiększenia zasięgu pomocy weterynaryjnej dla hodowli zobowiązuje się przeszkolić w 1949 r. 15.000 gromadzkich przodowników weterynaryjnych, 200 sanitariuszy weterynaryjnych, jak również przeszkolić na specjalnych kursach, poświęconych zwalczaniu chorób hodowlanych, 100 lekarzy weterynaryjnych.

Służba weterynaryjna uważa za konieczne stworzenie bazy wysokowartościowej paszy białkowej, mączki mięsno - kostnej przez uruchomienie planowej sieci zakładów utylizacyjnych, która zlikwiduje dotychczasowe marnotrawstwo cennego surowca oraz zapobiegnie rozwlekaniu się zaraźliwych chorób zwierzęcych.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 grudnia 1948 r.

o organizacji i zakresie działnia komisyj odwoławczych przy izbach skarbowych.

(Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 489, z dn. 31. XII. 1948 r.)

Na podstawie art: 3 dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 12, poz. 64 oraz z 1946 r. Nr 34. poz. 209) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu każdej izby skarbowej tworzy się komisję odwoławczą do rozstrzygania odwołań:

1) osób fizycznych i spadków nieobjętych od wymiarów podatków: obrotowego, dochodowego i nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego, dokonanych przez urzędy skarbowe bądź przez komisje obywatelskie,

2) podatników od decyzji urzędów skarbowych i urzędów rewizyjnych, ustalających wysokość zobowiązania podatkowego na podstawie orzeczeń obywatelskich komisyj podatkowych.

§ 2. 1. Komisje odwoławcze powołuje się na okres trzyletni. Minister Skarbu może tę kadencję przedłużyć na następne trzy lata.

2. Minister Skarbu może rozwiązać komisję odwoławczą przed upływem kadencji i zarządzić ponowne jej ukonstytuowanie.

3. Komisja odwoławcza składa się z przewodniczącego oraz 36 członków i tyluż zastępców. Przewodniczącym komisji odwoławczej jest dyrektor izby skarbowej, który może powierzać przewdodniczenie komisji lub sekcji komisji pracownikowi izby skarbowej.

4. Minister Skarbu mianuje 18 członków i tyluż zastępców spośród kandydatów mających miejsce zamieszkania w okręgu izby, a przedstawionych przez dyrektora izby skarbowej, oraz powołuje 18 członków i tyluż zastępców spośród kandydatów, przedstawionych za pośrednictwem dyrektora izby skarbowej w podwójnej ilości przez:

1) wojewódzkie rady narodowe (rady narodowe m. st. Warszawy i m. Łodzi),

2) okręgowe komisje związków zawodowych (w m. st. Warszawie — Radę Związków Zawodowych),

3) centralne zarządy przemysłów państwowych. mające siedzibę na terenie danej izby skarbowej, oraz wojewódzkie oddziały Państwowej Centrali Handlowe.

4) Związek Samopomocy Chłopskiej,

5) Centralny Związek Spółdzielczy,

6) izby przemysłowo - handlowe,

7) izby rzemieślnicze,

8) organizacje właścicieli nieruchomości budynkowych,

9) instytucje samorządu zawodowego (rady adwokackie, izby lekarskie, lekarsko - dentystyczne, lekarsko - weterynaryjne itp.).

Połowa kandydatów przedstawionych przez dyrektora izby skarbowej oraz kandydaci przedstawiani za pośrednictwem dyrektora izby skarbowej przez izby, organizacje i instytucje, wymienione wp kt 6), 7), 8) i 9) — powinni być podatnikami podatku obrotowego lub dochodowego.

5. Członek komisji (zastępca) może być mianowany (powołany) ponownie na następną kadencję.

§ 3. Ilości kandydatów na członków komisji i na zastępców członków przypadające na poszczególne rady, komisje, centralne zarządy przemysłów państwowych i wojewódzkie oddziały Państwowej Centrali Handlowej, związki, izby, organizacje i instytucje samorządu zawodowego (§ 2 ust. 4) ustala na każdą kadencję dyrektor izby skarbowej po zasięgnięciu opinii tych rad, komisyj, centralnych zarządów przemysłów państwowych i wojewódzkich oddziałów Państwowej Centrali Handlowej, związków, izb, organizacyj i instytucyj.

§ 4. Jeżeli kadencja komisji odwoławczej nie zostanie przedłużona (§ 2 ust. 1), dyrektor izby skarbowej przed dniem 1 września roku, w którym kończy się kadencja komisji odwoławczej, zawiadamia wymienione w § 2 ust. 4 rady, komisje. centralne zarządy przemysłów państwowych i wojewódzkie oddziały Państwowej Centrali Handlowej, związki, izby, organizacje i instytucje samorządu zawodowego o ustalonej dla nich ilości kandydatów na członków oraz wzywa je do przedstawienia w wyznaczonym co najmniej jednomiesięcznym terminie kandydatów na członków i na zastępców członków w podwójnej ilości.

§ 5. Przy przedstawianiu kandydatów na członków i zastępców członków komisji odwoławczej, rady, komisje, centralne zarządy przemysłów państwowych i wojewódzkie oddziały Państwowej Centrali Handlowej, związki, izby. organizacje i instytucje, wymienione w § 2 ust. 4, są obowiązane podać nazwisko, imię, wiek, zawód lub zatrudnienie i miejsce zamieszkania kandydata oraz — jeżeli chodzi o izby, organizacje i instytucje wymienione w pkt 6), 7), 8) i 9) tegoż ustępu — ponadto wskazać, jakiego podatku podatnikiem jest kandydat.

§ 6. 1. Przy mianowaniu i powoływaniu członków i ich zastępców należy mieć na względzie, by wszystkie grupy podatników były, o ile możności, równomiernie reprezentowane.

2. Jeżeli rady, komisje centralne zarządy przemysłów państwowych i wojewódzkie oddziały Państwowej Centrali Handlowej, związki, izby, organizacje, wymienione w § 2 ust. 4, nie przedstawią kandydatów na członków i zastępców w wyznaczonym terminie, wówczas także pozostałych członków i zastępców mianuje Minister Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej; w tym przypadku nie obowiązuje przepis § 2 ust. 4 zdanie ostatnie co do kwalifikacji kandydatów przedstawionych przez izby, organizacje i instytucje wymienione w § 2 ust. 4 pkt 6), 7), 8) i 9).

3. Jeżeli zgłoszono kandydatów, na członków lub zastępców członków komisji odwoławczej w ilości mniejszej od wynikającej z § 2 ust. 4 i § 3, Minister Skarbu może ograniczyć się do powołania spomiędzy zgłoszonych kandydatów tylko tej ilości, która równa się połowie ilości zgłoszonej, a jeżeli zgłoszono ilość nieparzystą — połowie ilości parzystej, bezpośrednio mniejszej od zgłoszonej.

§ 7. Członkami i zastępcami członków komisji odwoławczej mogą być obywatele Rzeczypospolitej, którzy ukończyli dwudziesty piąty rok życia, korzystają z pełni praw cywilnych i obywatelskich i nie byli karani za przestępstwa popełnione z chęci zysku lub innych niskich pobudek.

§ 8. 1. Jeżeli uprawniona rada, komisja, centralny zarząd przemysłu państwowego, wojewódzki oddział Państwowej Centrali Handlowej, związek, izba, organizacja lub instytucja przedstawi jako kandydatów na członków lub zastępców członków komisji odwoławczej osoby, nie odpowiadające warunkom wymienionym w § 2 ust. 4 oraz w § 7, dyrektor izby skarbowej zażąda przedstawienia kandydatów odpowiednich w terminie dwutygodniowym.

2. Po bezskutecznym upływie terminu bądź w razie ponownego przedstawienia kandydatów, nie odpowiadających warunkom, stosuje się odpowiednio przepis § 6 ust. 2.

§ 9. 1. Od pełnienia czynności członka lub zastępcy członka komisji mogą się uchylić posłowie do Sejmu, duchowni prawnie uznanych wyznań religijnych, osoby w wieku ponad lat 60, osoby, które z powodu kalectwa, ułomności lub stałej choroby nie są w możności spełniać obowiązków członków komisji, wreszcie osoby, które przez 6 lat nieprzerwanie pełniły już te obowiązki.

2. Żołnierze, pełniący czynną służbę wojskową, wolni są od pełnienia obowiązków członków i zastępców członków komisji odwoławczej.

§ 10. 1. Mandat członka (zastępcy członka) komisji wygasa: z upływem okresu, na jaki członek (zastępca członka) został mianowany (powołany), gdy członek (zastępca członka) utraci warunki piastowania mandatu (§ 7) lub — jeżeli chodzi o członka (zastępcę członka) mianowanego (powołanego) z grona podatników podatków obrotowego i dochodowego — gdy przestanie on być podatnikiem na skutek utraty źródła przychodów w danym okręgu.

2. Członek (zastępca członka) traci mandat, jeżeli bez usprawiedliwienia nie przybył na trzy kolejne posiedzenia.

3. O wygaśnięciu mandatu z innych przyczyn niż wskutek upływu kadencji oraz o utracie mandatu orzeka dyrektor izby skarbowej. Na tę decyzję służy zażalenie do Ministra Skarbu w terminie dwutygodniowym od dnia następnego po doręczeniu.

4. Minister Skarbu może z ważnych przyczyn zwolnić (zastępcę członka) komisji odwoławczej przed

upływem czasu, na który był mianowany (powołany).

5. W przypadkach, wymienionych w poprzednich ustępach, mianuje się (powołuje się) na pozostały okres kadencji innych członków (zastępców członków) trybem określonym w § 2.

§ 11. 1. Członkowie komisji odwoławczej i ich zastępcy powinni w czasie pełnienia swych czynności przestrzegać przepisów ustaw podatkowych postępować bezstronnie bez względu na osobę podatnika i według najlepszej wiedzy i sumienia oraz zachować w tajemnicy przebieg obrad, jak również stosunki podatnika i osób trzecich, o których powzięli wiadomość w związku z piastowaniem mandatu. Zachowanie tajemnicy obowiązuje również po ustaniu mandatu.

2. Członkowie (zastępcy członków) komisji odwoławczej, nie będący pracownikami państwowymi, obowiązani są na wstępie objęcia swych czynności złożyć następujące ślubowanie:

„Ślubuję, że w czasie pełnienia czynności członka (zastępcy członka) Komisji Odwoławczej postępować będę w myśl przepisów prawa bezstronnie i według najlepszej wiedzy i sumienia oraz, że wszystko to, co dojdzie do mej wiadomości w związku z pełnieniem mandatu członka (zastępcy członka) komisji, a w szczególności wiadomości o przebiegu obrad i o stosunkach podatników zachowam w tajemnicy również po ustaniu mandatu".

3. Ślubowanie składa się przez powtórzenie słów ślubowania i podanie ręki przewodniczącemu. O złożeniu ślubowania należy sporządzić protokół, który podpisuje ślubujący oraz przewodniczący komisji.

§ 12. 1. Komisja odwoławcza obraduje i orzeka bądź w pełnym składzie (§ 2), bądź w sekcjach złożonych z przewodniczącego i 6 członków.

2. Przewodniczący komisji odwoławczej zwołuje komisje lub poszczególne sekcje, kieruje ich czynnościami i czuwa nad prawidłowym stosowaniem ustaw podatkowych i przepisów postępowania podatkowego. Jeżeli komisji lub sekcji komisji przewodniczy pracownik wyznaczony przez dyrektora izby skarbowej (§ 2 ust. 3), obowiązek kierowania jej czynnościami i czuwania nad prawidłowym stosowaniem ustaw podatkowych i przepisów postępowania podatkowego spoczywa na tym pracowniku.

3. Zwołanie następuje przez zaproszenie wszystkich członków komisji lub sekcji bądź zastępców z oznaczeniem dnia, godziny i miejsca posiedzenia oraz z podaniem przedmiotu obrad komisji lub sekcji.

4. Zaproszenia dla członków (zastępców członków) komisji lub sekcji wysyła przewodniczący komisji odwoławczej w takim czasie, aby im zostały doręczone co najmniej na tydzień przed posiedzeniem.

5. O niemożności przybycia na posiedzenie członek komisji lub sekcji jest obowiązany bezzwłocznie po otrzymaniu zaproszenia zawiadomić przewodniczącego, który, jeżeli pozostało dość czasu, wysyła zaproszenie zastępcy członka. W tym przypadku termin przewidziany w ust. 4 nie obowiązuje.

§ 13. 1. Przed rozpoczęciem obrad przewodniczący ustala ilość przybyłych członków i decyduje o ważności posiedzenia.

2. Obrady są tajne.

§ 14. Do referowania spraw w komisji lub w sekcjach i do prowadzenia protokółów powoływani są pracownicy izby skarbowej.

§ 15. Komisje odwoławcze w pełnym składzie obradują i decydują w przypadkach wskazanych w § 16 ust. 3 oraz opiniują opracowane przez izby skarbowe ustalania podstawy opodatkowania w drodze oszacowania.

§ 16. 1. Przewodniczący komisji odwoławczej wyłania ze składu komisji poszczególne sekcje w ten sposób, by w skład danej sekcji wchodziła, o ile możności, połowa członków z tej grupy podatników, których odwołania będą przedmiotem obrad sekcji, a w pozostałej ilości — przedstawiciele instytucji wymienionych w § 2 ust. 4 pkt 1), 2), 3), 4) i 5).

2. W skład sekcji komisji odwoławczej rozstrzygającej odwołania od decyzyj urzędów skarbowych i rewizyjnych, wydanych na podstawie orzeczeń obywatelskich komisyj podatkowych, mogą wchodzić wyłącznie przedstawiciele: 1) wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi), 2) okręgowych komisyj związków zawodowych (w m. st. Warszawie Rady Związków Zawodowych), 3) centralnych zarządów przemysłów państwowych i wojewódzkich oddziałów Państwowej Centrali Handlowej, 4) Związku Samopomocy Chłopskiej, 5) Centralnego Związku Spółdzielczego. Okręgowy lustrator społeczny lub zastępca okręgowego lustratora społecznego może uczestniczyć w posiedzeniu sekcji komisji odwoławczej z głosem doradczym.

3. Sekcje rozstrzygają odwołanie ostatecznie. Jeżeli jednak przewodniczący komisji odwoławczej uzna, że uchwała sekcji narusza przepisy ustaw podatkowych lub rażąco odbiega od danych zawartych w aktach sprawy, powinien przekazać sprawę komisji odwoławczej w pełnym składzie, która orzeka ostatecznie. Przepis o przekazaniu sprawy komisji odwoławczej w pełnym składzie nie ma zastosowania do uchwał sekcji powziętych w składzie określonym w ust. 2.

4. Sekcja komisji odwoławczej, rozstrzygająca odwołania od decyzyj urzędów skarbowych i rewizyjnych, wydanych na podstawie orzeczeń obywatelskich komisyj podatkowych, decyduje ostatecznie według swobodnego uznania zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych (Dz: U: R: P: z 1948 roku, Nr 31, poz. 210).

§ 17. 1. Ilość sekcyj oraz właściwość każdej sekcji i przydział członków komisji do sekcyj ustala przewodniczący komisji.

2. Sekcje powinny składać się w połowie z członków mianowanych i w połowie z członków powołanych. Przepis ten nie ma zastosowania do składu sekcji, o której mowa w § 16 ust. 2.

3. Przewodniczący powołuje zastępcę członka komisji do sprawowania obowiązku członka w razie niemożności przybycia członka na posiedzenie komisji lub sekcji oraz w przypadku wygaśnięcia lub utraty mandatu przez członka komisji (§ 10); w tym przypadku zastępca sprawuje obowiązki aż do czasu mianowania (powołania) nowego członka.

§ 18. Komisja i sekcja są zdolne do powzięcia uchwał, jeżeli na posiedzeniu komisji obecnych jest

przynajmniej 12, a na posiedzeniu sekcji przynajmniej 2 członków oprócz przewodniczącego.

§ 19. 1. Uchwały w komisji i w sekcjach zapadają bezwzględną większością głosów osób, biorących udział w głosowaniu; przewodniczący nie głosuje, lecz jedynie rozstrzyga w razie równości głosów.

2. Jeżeli przy głosowaniu nad wysokością pewnej cyfry nie można osiągnąć bezwzględnej większości głosów, wówczas głosy, oddane na cyfrę najniekorzystniejszą dla podatnika, należy doliczać do głosów. które padły na najbliższe korzystniejsze dla podatnika cyfry dopóty, aż osiągnie się bezwzględną większość.

§ 20. 1. Członek (zastępca członka) powinien opuścić posiedzenie komisji lub sekcji na czas narady i powzięcia uchwały, gdy na posiedzeniu jest rozpatrywana sprawa opodatkowania jego samego lub osoby, z którą pozostaje w stosunku małżeństwa, pokrewieństwa lub powinowactwa w linii prostej, w stosunku pokrewieństwa w lnii bocznej do czwartego stopnia. a powinowactwa bocznego do drugiego stopnia, lub też w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli, jak również, jeżeli rozpatrywana jest sprawa kogokolwek, którego jest przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem, jeżeli jest współwłaścicielem lub udziałowcem przedsiębiorstwa, dla którego komisja lub sekcja określa podatek, wreszcie jeżeli rozpatrywana jest sprawa kogokolwiek, z kim pozostaje w takim stosunku prawnym, że wynik rozstrzygnięcia może oddziałać na jego prawa lub obowiązki.

2. Jeżeli wymienione w poprzednim ustępie przeszkody dotyczą przewodniczącego, powinien on oddać przewodnictwo obrad wyznaczonemu pracownikowi izby skarbowej.

§ 21. Z obrad i uchwał komisji i sekcji sporządza się protokóły, które podpisują przewodniczący i przynajmniej 2 członków obecnych na posiedzeniu.

§ 22. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r. Równocześnie tracą moc obowiązującą: rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 stycznia 1947 r. o organizacji i zakresie działania komisyj odwoławczych przy izbach skarbowych (Dz. U: R: P: z 1947 r. Nr 13, poz. 50 Nr 49, poz. 254) oraz § 14 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 24 czerwca 1948 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustracjach społecznych (Dz. U: R: P: Nr 31, poz. 209).

2. Komisje odwoławcze utworzone na zasadzie przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 stycznia 1947 r. , wymienionego w ust. 1, działają do czasu utworzenia komisji odwoławczych na zasadzie niniejszego rozporządzenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 3 listopada 1948 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych o obowiązku poddawania sprawdzaniu mięsa sprowadzanego do niektórych miejscowości.

(Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 424 z dn. 18.XI 1948 r.)

Na podstawie art. 15 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 60, poz. 454 i z 1938 r. Nr 18, poz. 132) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Celem stwierdzenia, czy mięso sprowadzone było istotnie zbadane i oznakowane jako zdatne do spożycia, czy nie zachodzi rozkład gnilny oraz czy zostało przywiezione w warunkach zdrowotnych, ustanawia się obowiązek poddawania sprawdzaniu przez lekarzy weterynaryjnych, wyznaczonych do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa, wszystkiego mięsa pochodzenia krajowego, sprowadzanego do miast:

Warszawa i Łódź
oraz do miejscowości:

w województwie białostockim:

Ełk	powiatu	ełckiego
Gołdap	„	gołdapskiego
Łomża	„	łomżyńskiego
Olecko	„	oleckiego

w województwie gdańskim:

Elbląg	powiatu	elbląskiego
Gniew	„	tczewskiego
Kartuzy	„	kartuskiego
Kościerzyna	„	kościerzyńskiego
Kwidzyń	powiatu	kwidzyńskiego
Lębork	„	lęborskiego
Puck	„	morskiego
Stargard	„	stargardzkiego
Sztum	„	sztumskiego
Tczew	„	tczewskiego
Wejherowo	„	morskiego
Gdańsk		
Gdynia		
Sopot		

w województwie kieleckim:

Skarżysko-Kamienna	powiatu	kieleckiego
Częstochowa		
Kielce		
Radom		

w województwie krakowskim:

Brzesko	powiatu	brzeskiego
Nowy Sącz	„	nowosądeckiego
Oświęcim	„	bialskiego
Tarnów	„	tarnowskiego
Zakopane	„	nowotarskiego
Żywiec	„	żywieckiego
Kraków		
Biała Krakowska		

w województwie białostockim:

Biała Podlaska	powiatu	bialskiego
Parczew	,,	włodawskiego
Lublin		

w województwie łódzkim:

Aleksandrów	powiatu	łódzkiego
Bełchatów	,,	piotrkowskiego
Kutno		
Łowicz	,,	łowickiego
Pabianice	,,	łaskiego
Sieradz	,,	sieradzkiego
Zduńska Wola	,,	sieradzkiego
Zgierz	,,	łódzkiego
Piotrków		

w województwie olsztyńskim:

Biskupiec	powiatu	reszelskiego
Dobre Miasto	,,	lidzbarskiego
Giżycko	,,	giżyckiego
Iława	,,	suskiego
Jeziorany	,,	reszelskiego
Górowo Iławeckie	,,	iławeckiego
Morąg	,,	morąskiego
Mrągowo	,,	mrągowskego
Nidzica	,,	nidzickiego
Ostróda	,,	ostródzkiego
Orneta	,,	braniewskiego
Pasłęk	,,	pasłęckiego
Pisz	,,	piskiego
Kętrzyn	,	kętrzyńskiego
Reszel	,,	reszelskiego
Szczytno	,,	szczycieńskiego
Sępopol	,,	bortoszyckiego
Susz	,,	suskiego
Węgorzewo	,,	węgorzewskiego
Olsztyn		

w województwie pomorskim:

Brodnica	powiatu	brodnickiego
Chełmno	,,	chełmińskiego
Chełmża	,,	toruńskiego
Chojnice	,,	chojnickiego
Czerniewice	,,	włocławskiego
Gniewków	,,	inowrocławskiego

w województwie poznańskim:

Gołub	powiatu	wąbrzeskiego
Kruszwica	,,	inowrocławskiego
Nowe Miasto	,,	nowomiejskiego
Nakło	,,	wyrzyskiego
Nowe	,,	świeckiego
Świecie	,,	świeckiego
Wąbrzeźno	,,	wąbrzeskiego
Wyrzysk	,,	wyrzyskiego
Bydgoszcz		
Grudziądz		
Inowrocław		
Toruń		
Włocławek		

w województwie poznańskim:

Chodzież	powiatu	chodzieskiego
Czarnków	,,	czarnkowskiego
Grodzisk Wielkopolski	,,	nowotomyskiego
Janowiec Wielkopolski	,,	żnińskiego
Jarocin	,,	jarocińskiego
Kępno	,,	kępińskiego
Kościan	,,	kościańskiego
Koźmin	,,	krotoszyńskiego
Krotoszyn	,,	krotoszyńskiego
Kłecko	,,	gnieźnieńskiego
Leszno	,,	leszczyńskiego
Międzyrzec	,,	międzyrzeckiego
Mogilno	,,	mogileńskiego
Zbąszynek	,,	międzyrzeckiego
Oborniki	,,	obornickiego
Ostrów	,,	ostrowskiego
Pakość	,,	mogileńskiego
Pleszew	,,	jarocińskiego
Rawicz	,,	rawickiego
Swarzędz	,,	kościańskiego
Śmigiel	,,	mogileńskiego
Strzelno	,,	szamotulskiego
Szamotuły	,,	średzkiego
Środa	,,	świebodzińskiego
Świebodzin	,,	pilskiego
Trzcianka	,,	wągrowieckiego
Wągrowiec	,,	wolsztyńskiego
Wolsztyn	,,	wrzesińskiego
Września	,,	zielonogórskiego
Zielona Góra	,,	żnińskiego
Żnin		
Gniezno		
Gorzów Wielkopolski		
Kalisz		
Poznań		
Piła		

w województwie rzeszowskim:

Gorlice	powiatu	gorlickiego
Jarosław	,,	jarosławskiego
Jasło	,,	jasielskiego
Krosno	,,	krośnieńskiego
Przemyśl	,,	przemyskiego
Rzeszów	,,	rzeszowskiego
Sanok	,,	sanockiego
Stalowa Wola	,,	niżańskiego

w województwie szczecińskim:

Drawsko	powiatu	drawskiego
Gryfino	,,	gryfińskiego
Jastrowie	,,	wałeckiego
Kołobrzeg	,,	kołobrzeskiego
Międzyzdroje	,,	wolińskiego
Połczyn Zdrój	,,	białogardzkiego
Pyrzyce	,,	pyrzyckiego
Sypniewo	,,	wałeckiego
Świnoujście	,,	wolińskiego
Szczecinek	,,	szczecińskiego
Wolin	,,	wolińskiego
Złocieniec	,,	drawskiego
Szczecin		

w województwie śląskim:

Cieszyn	powiatu	cieszyńskiego
Dąbrowa Górnicza	„	będzińskiego
Głubczyce	„	głubczyńskiego
Głogówek	„	prudnickiego
Głuchołazy	„	nyskiego
Grodków	„	grodkowskiego
Koźle	„	kozielskiego
Lubliniec	„	lublinieckiego
Mikołów	„	pszczyńskiego
Mysłowice	„	katowickiego
Otmuchów	„	grodkowskiego
Paczków	„	nyskiego
Prudnik	„	prudnickiego
Pszczyna	„	pszczyńskiego
Racibórz	„	raciborskiego
Rybnik	„	rybnickiego
Srzelce	„	strzeleckiego
Tarnowskie Góry	„	tarnogórskiego
Będzin		
Bytom		
Chorzów		
Gliwice		
Katowice		
Nysa		
Opole		
Sosnowiec		
Zabrze		
Zawiercie		

w województwie warszawskim:

Ciechanów	powiatu	ciechanowskiego
Działdowo	„	działdowskiego
Gostynin	„	gostynińskiego
Grodzisk Mazowiecki	„	grodzisko-mazowieckiego
Lidzbark	„	działdowskiego
Sierpc	„	sierpeckiego
Płock		
Żyrardów		

w województwie wrocławskim:

Bielawa	powiatu	dzierżoniowskiego
Bierutów	„	oleśnickiego
Boguszów	„	wałbrzyskiego
Brzeg	„	brzeskiego
Bystrzyca Kłodzka	powiatu	bystrzyckiego
Dzierżoniów	„	dzierżoniowskiego
Jawor	„	jaworskiego
Kamienna Góra	„	kamiennogórskiego
Kłodzko	„	kłodzkiego
Nowa Ruda	„	kłodzkiego
Namysłów	„	namysłowskiego
Oława	„	oławskiego
Oleśnica	„	oleśnickiego
Środa Śląska	„	średzkiego
Świebodzice	„	świdnickiego
Ziębice	„	ząbkowickiego
Złotoryja	„	złotoryjskiego
Żmigród	„	milickiego
Jelenia Góra		
Świdnica		
Wałbrzych		
Wrocław		

2. Sprawdzanie mięsa przeprowadza się w rzeźni utrzymywanej przez gminę miejsca sprowadzenia.

§ 2. 1. Wojewódzkie władze administracji ogólnej zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych wyznaczyć poza rzeźniami utrzymywanymi przez gminę (§ 1 ust. 2) także i inne miejsca sprawdzania mięsa, jeżeli urządzenie ich zapewnia wykonanie wszystkich czynności, związanych z wyładowaniem, sprawdzaniem i załadowaniem zgodnie z przepisami sanitarnymi.

2. Adresy tych miejsc sprawdzania winny być podane do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w dzienniku wojewódzkim tego województwa, na terenie którego miejsca te są położone.

§ 3. 1. Sprawdzaniu nie podlega:

1) mięso przewożone środkami transportowymi, odpowiadającymi wymogom sanitarnym, określonym w rozporządzeniu Ministra Opieki Społecznej z dnia 10 grudnia 1936 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministrem Przemysłu i Handlu, o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnymi (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 643) — na odległość nie większą niż 20 km. z rzeźni publicznych następujących miejscowości:

m. st. Warszawa,

Łódź,

Ełk — województwa białostockiego,

Gdańsk i Gdynia — województwa gdańskiego,

Radom — województwa kieleckiego,

Biała Krakowska, Kraków i Tarnów — województwa krakowskiego,

Lublin — województwa lubelskiego,

Kutno, Pabianice, Piotrków — województwa łódzkiego,

Giżycko, Jeziorany, Nidzica, Olsztyn, Ostróda, Szczytno — województwa olsztyńskiego,

Brodnica, Bydgoszcz, Grudziądz, Nakło, Świecie, Toruń — województwa pomorskiego,

Gniezno, Grodzisk Wielkopolski, Janowiec Wielkopolski. Kalisz, Kościan, Krotoszyn, Ostrów, Poznań. Zielona Góra — województwa poznańskiego,

Jarosław, Przemyśl — województwa rzeszowskiego,

Kołobrzeg, Pyrzyce, Śwnoujście, Szczecin, Szczecinek — województwa szczecińskiego,

Bytom, Chorzów, Gliwice, Głubczyce, Grodków, Głuchołazy, Katowice, Prudnik, Racibórz, Rybnik, Tarnowskie Góry, Zabrze — województwa śląsgiego,

Płock — województwa warszawskiego,

Jawor, Jelenia Góra, Kłodzko, Świdnica, Świebodzice, Wałbrzych, Wrocław — województwa wrocławskiego;

2) mięso przewożone z rzeźni wymienionych w pkt 1 do przetwórni mięsnych, których produkcja poddana jest stałemu nadzorowi lekarza weterynaryjnego, wyznaczonego przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, jeżeli przewóz odbywa się środkami transportowymi pod plombą danej rzeźni;

3) mięso przewożone przez osoby, nie trudniące się zawodowo handlem i wprowadzaniem w obrót mięsa i przetworów mięsnych, jeżeli jest ono sprowadzone do spożycia we własnym gospodarstwie domowym tych osób i nie przekracza wagi 5 kg.

2. Wykaz przetwórni, określonych w ust. 1 pkt 2, będzie ogłoszany w Monitorze Polskim.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

Minister Administracji Publicznej:
w z. **Władysław Wolski**

Minister Ziem Odzyskanych:
w z. **Leopold Gluck**

DEKRET

z dnia 6 października 1948 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

(Dz. U. R. P. Nr. 49, p. 373 z dn. 18.X 1948 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 25 czerwca 1948 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 223) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) wraz z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 114, poz. 975, z 1928 r. Nr 26, poz. 229, z 1932 r. Nr 26, poz. 229, Nr 60, poz. 573 i Nr 67, poz. 622, z 1934 r. Nr 110, poz. 976 i z 1938 r. Nr 27, poz. 245) art. 92 ust. 2 lit. e) otrzymuje następujące brzmienie:

„e) szczepienia, rejestracji i znakowania zarządzonego przez władzę z wyjątkiem szczepienia, rejestracji i znakowania psów oraz znakowania przy wydawaniu świadectw miejsca pochodzenia".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 3 grudnia 1948 r. (Nr. W. L. IV.—19/14)

w sprawie zwalczania gruźlicy bydła.

Wobec często powtarzających się wypadków odmowy przeprowadzania tuberkulinizacji bydła w majątkach Państwowych Zakładów Chowu Koni i innych — Ministerstwo prosi Urzędy Wojewódzkie o wydanie polecenia lekarzom weterynarii nieuchylania się od tej akcji, gdzie, mimo, że jest ona oparta na zasadach dobrowolnych, wobec zasadniczego znaczenia, jakie przedstawia niebezpieczeństwo gruźlicy bydła dla ludzi, służba weterynaryjna powinna dołożyć jak najwięcej starań celem stopniowej, lecz szybkiej likwidacji tej choroby w kraju.

W wypadku dalszych doniesień o uchylaniu się lekarzy weterynarii od akcji zwalczania gruźlicy bydła Ministerstwo zmuszone będzie wyciągnąć konsekwencje w stosunku do odnośnych lekarzy weterynaryjnych.

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr St. Krauss

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 września 1948 (Nr. Wet. L.—IV—20/14)

w sprawie zwalczania brucellozy bydła.

W związku z p. 2 załącznika Nr. 3 do zarządzenia Ministerstwa Nr. Wet./4—IV—20/14 z dnia 7 maja 1948 r. w sprawie zwalczania brucellozy bydła (Dz. Urz. Min. Roln. i R. R. Nr. 11, poz. 48) Ministerstwo prosi o przestrzeganie, aby do prośby o zezwolenie na szczepienia szczepem 19 były załączone dokładne wyniki badania obory w kierunku brucellozy; poza tym winien być również podany dokładnie:

a. stan obory (łączna ilość krów, młodzieży, buhajów, wołów i cieląt);

b. ilość buhajów w wieku powyżej 9 mies. (nie podlegają szczepieniu);

c. ilość młodzieży (byczki i jałówki) w wieku od 6 do 9 mies.;

d. ilość jałówek starszych niż 9 mies. i krów — niereagujących, które mają być poddane szczepieniu.

Ministerstwo prosi o powiadomienie wszystkich lekarzy wet. na terenie województwa o powyższym. Podania przedłożone bez tych danych będą zwracane.

Od składania podań o zezwolenie na szczepienia szczepem 19 zwolnieni są tylko okręgowi inspektorzy weterynaryjni P. N. Z., pobierający szczepionkę bezpośrednio z P. I. W. (zarządzenie Ministerstwa Nr. Wet/4—IV—20/4 z dn. 19 marca br.).

w/z NACZELNIK WYDZIAŁU:
(—) **J. Grochowski**

KRONIKA

Z ŻAŁOBNEJ KARTY
Ś.P. LEKARZ WETER. STANISŁAW DŻUR

Stanisław Dżur urodził się dnia 29 kwietnia 1890 r. we wsi Spytkowice pow. Myślenice. 8-klasowe gimnazjum ukończył i egzamin dojrzałości złożył w r. 1912 w Nowym Targu. Wyższe studia odbył z przerwami w latach 1912 — 1914, oraz 1921 — 1923 w Akademii Medycyny Weterynaryjnej we Lwowie, gdzie 4 lipca 1923 r. otrzymał dyplom lekarza weterynarii.

Z wybuchem wojny od 5.8.1914 do 31.10.1918 służył w armii austriackiej, od 1.9.1918 do 14.8.1919 przebywał w niewoli galicyjskiej armii ukraińskej.

Od 15.8.1919 do 31.8,1938 pełnił służbę jako zawodowy oficer - lekarz wet. W. P. W armii polskiej zajmował stanowisko naczelnego lekarza weter. kolejno w pułku kawalerii, artylerii, oraz szefa weter. 17 Dywizji piechoty.

Z dniem 31.8.1938 r. przeszedł w stan spoczynku w stopniu majora - lekarza wet. Z dniem 16.2.1939 objął kierownictwo Rzeźni Miejskiej w Trzemesznie.

Dnia 28 sierpnia 1939 (wybuch wojny) powołany został do czynnej służby wojskowej i otrzymał przydział wojskowy do krajowego szpitala koni w Płocku, jako kierownik oddziału chirurgicznego w Płocku.

Po rozbiciu sił zbrojnych polskich dostał się do niewoli niemieckiej, skąd po krótkim pobycie t. j. dnia 10 października 1939 powrócił do Trzemeszna, gdzie objął kierownictwo Rzeźni Miejskiej, a następnie również kierownictwo rzeźni w Mogilnie. Czynności te spełniał do czasu wyzwolenia ziem Wielkopolski przez wojska Radzieckie.

Dnia 7 lutego 1945 r. powołany został na stanowisko powiatowego lekarza weter. na powiat Gniezno, następnie przeszedł na stanowisko pow. lekarza - wet. w Pow. Urzędzie Ziemskim w Gnieźnie — stanowisko to opuścił zwolniony na własną prośbę dnia 30 listopada 1947 z powodu złego stanu zdrowia. Następnie gdy stan zdrowia uległ pewnej poprawie objął stanowisko lekarza wet. w Rzeźni Miejskiej w Gnieźnie, gdzie po kilku miesiącach został zwolniony z powodu ogólnego upadku sił fizycznych. Wytworzyły się komplikacje chorobowe serca, na skutek których zmarł po ciężkich cierpieniach dnia 22 grudnia 1948 roku.

Cześć Jego pamięci!

Druk. Nr 5 „Czytelnik" — W-wa, Targowa 82. B 71261

ZAKŁADY BIOLOGICZNO-FARMACEUTYCZNE
PAŃSTWOWEGO INSTYTUTU WETERYNARYJNEGO

DRWALEW

PRODUKUJĄ:

CALCIUM BOROGLUCONATUM 10%

(skr. telegr. Calgluc.)

SKŁAD: Calcium gluconatum oraz dodatki nadające trwałość roztworowi.

DZIAŁANIE: zmniejsza przepuszczalność komórek, działa przeciwzapalnie, przeciwwysiękowo, zwiększa krzepliwość krwi.

WSKAZANIA: Łomikost, porażenie poporodowe, choroba transportowa, tężyczka, padaczka suk, zaburzenia nerwowe, porażenia, skurcze kloniczne, wyprysk (allergiczny), krwotoki wewnętrzne, morbus maculosus, myoglobinaemia, A-avitaminoza drobiu, lecz. pomocnicze przy tężcu.

STOSOWANIE: Calc. borogluconatum 10% Drwalew w przeciwieństwie do innych przetworów wapnia może być stosowany nietylko i. v., ale także i. m. i s. c., gdyż nie uszkadza tkanki i szybko się wsysa, tak, że już w kilka minut zwiększa % wapnia we krwi. Nacieczenie miejscowe po zastrzyku s. c. ustępuje po kilku dniach bez leczenia.

DAWKA: Calcium borogluconatum 10%: dla koni, bydła, owiec, świń, psów i drobiu 0,5 — 1 ml. na 1 kg żywej wagi przeciętna kuracja 1 — 5 dawek w odstępie co 2 — 3 dni.

Opakowanie i cena:

fiolka z kapslą gumową	— 100 ml	— 75.— zł
flakon „ „	— 250 ml	— 118.— zł
„ „ „	— 500 ml	— 168.— zł
„ z kapslą metal. (do ulewaka)	— 500 ml	— 162.— zł

Sprzedaż wyłącznie dla lecznictwa zorganizowanego

przez wszystkie Spółdzielnie Handlowo-Przemysłowe Lekarzy Wet. R. P.